Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 23 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Ultimul deportat

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

NUMAI

3

NUMERE

MAI SUNT PÂNĂ LA
INCHIDEREA JOCULUI
CU PREMII

de 10.000 Lei

CONDIȚIILE AU APĂRUT
IN NUMERILE TRECUTE

STRÂNGEȚI CUPOANELE
DIN ULTIMA PAGINĂ

ULTIMUL DEPORTAT

CAPITOLUL I

O întâlnire în pădure

Într'o după amiază din luna August, trei tineri străbăteau voioși una din imensele păduri de arbori de gumă roșie care acoper mare parte din pământul australian.

Purtau o ciudată îmbrăcăminte, desigur necunoscută „papuașilor", rassă de negri antropofagi de prin acele regiuni.

Erau desigur niște exploratori curagioși de vreme ce nu se temeau să se aventureze astfel într'o țară aproape necunoscută și situată la o depărtare de peste 350 kilometri spre nord-vest de Melburn.

Și cititorii noștri vor înțelege imediat când vor afla că cei trei eroi erau cei trei cercetași italieni, plecați din Roma cu un an în urmă spre a face înconjurul lumii.

Abținerea indigenilor de a-i ataca se datora faptului că cei trei tineri aveau un aer foarte belicos cu uniforma lor verzuie și pălăria de pâslă pusă puțin pe o ureche ; moletiere de postav le strângeau pulpele musculoase ; purtau o manta de culoare albastră făcută sul și prinsă pe sub brațul stâng și pe deasupra umărului drept, iar la gât o basma de mătasă roșie, care le scotea în relief trăsăturile fine ale obrazului imberb.

La brâu strâns într'o cingătoare de piele, purtau câte o mică secure și unele unelte de bucătărie, indispensabile pentru a prepara, în plin câmp, pe o vatră improvizată din două-trei pietre și un foc aprins în grabă, o mâncare frugală.

Dar mai purtau însă și câte două cartușiere pline de munitii.

Ei erau însoțiți de un al patrulea personaj, un negru frumos și voinic. Acesta ducea vânatul din ziua aceea : vreo

cincisprezece păsărele de diferite mărimi. Totuși fructul vânătoarei lor nu fusese numai acela, dar se mai opriră pe drum și mâncaseră un prim prânz.

Vânătorii nu erau însă mulțumiți se vede, căci trăgeau mereu focuri de carabină.

De o dată, răsună o voce tinerească :

— O ! ce pasăre frumoasă ! Raimond, Marius, uitați-vă, fără să trageți !

Ceilalți doi camarazi priviră în direcția arătată de primul : și văzură la cincizeci de metri, o pasăre de mărimea unei găini care mergea maestoasă, târând în urma ei, pe pământ o coadă din pene multicolore ca aceea a unui păun.

Alte două păsări eșiră dintr'un tufiș lăsându-se alături de ea pe pământ.

Cele trei păsări făcură astfel vreo douăzeci de metri apoi își luară zborul spre tufiș.

— Jan Bart ! ne-ai făcut să pierdem o lovitură bună !

Zicând aceasta, intrepidul tânăr voi să tragă, când interveni al treilea vânător.

— Nu trage, Marius ! Jan Bart are dreptate. Lasă-mă să contemplu această pasăre. In Australia se spune „pasărea liră" observați-o bine și veți înțelege de ce.

Intr'adevăr, cele trei păsări stând pe o cracă și nebănuind prezența tinerilor vânători, își deschideau cozile în evantai și penele lor luau forma unei lire antice.

Două pene mari albe și roșii curbate în afară formau cadrul iar cele de la mijloc mai puțin lungi și ascuțite păreau coardele.

— E chiar așa ! exclamă vesel Marius. Dar lira asta nu scoate nici un sunet ? Pasărea nu știe să cânte ?

— Nu ! răspunse Raimond care părea cel mai savant în ce privea fauna australiană.

E emblema muzicii, dar e mută din naștere.

— Atunci, cu atât mai rău ! Vreau să fac să zbârnâie coadele acestei lire cu plumbul din carabina mea, zise Jan Bart, glumeț, și luând pușca la ochi.

Se auzi o detunătură și păsările își luară zborul.

— Scăpat ! strigară ceilalți doi pe când negrul, mut, părea consternat de neîndemânarea atât de neobișnuită a tânărului său stăpân.

Da, îndărătul vânătorilor răsună un lung hohot de râs. Se întoarseră. Cine putea să-și permită să-și bată joc de unul din ei ?

Și ce figură avea să apară în pădurea pustie, unde după trei zile și trei nopți de mers forțat nu întâlniseră nici pui de om ?

— Mii de pipe ! cineva își bate joc de noi ! exclamă Marius, cu puternicul său accent milanez.

— Să poftească să s'arate îndrăzneţul ăsta ! exclamă Jan Bart, pălind de furie.

Şi furia sa avea două motive : mai întâi fiindcă scăpase pasărea şi al doilea fiindcă era din fire încăpăţânat, ca orice ligur.

Hohotul de râs se repetă şi mai tare.

Priviră în toate părţile fără să descopere nimic.

— E prea mult ! urlă Marius furios.

De data asta râse Raimond.

— Haide nu vă mai supăraţi. O să vă explic eu enigma.

— Atunci, ştii cine-şi bate joc de noi ? întrebă Jan Bart.

— Vezi bine că ştiu ! Puteţi să vă pregătiţi armele ca să vă răzbunaţi.

Jan Bart îl întrerupse :

— Priviţi colo, în deşiş, la două sute de metri, animalul acela care înaintează, legănându-se.

— Un canguru ? şi Marius luă puşca la ochi.

— Ce animal frumos ! observă Raimond. Vă rog să nu mai daţi greş şi de data asta !

— Să sperăm, reluă Jan Bart.

Şi tu Zomba, aşează-te jos şi nu te mişca.

Tinerii înaintând tiptil prin iarba deasă se despărţiră aşa în cât formară un semicerc în jurul cangurului, care, fără să bănuiască ceva, mergea pe picioarele dinapoi, înaintând spre Marius pe când doi pui se zbeguiau în jurul lui.

Deodată deveni atent şi se opri : cei doi puişori, înspăimântaţi îi săriră pe pântece şi se ascunseră în buzunarul cu care natura a înzestrat pe acest ciudat animal.

Două detunături răsunară. Marius trăsese de la o mică distanţă.

Animalul căzu, pe când imprudentul tânăr cu puşca pe umăr alergă lângă dânsul.

Deodată, cangurul, abia rănit, se ridică, sărind asupra cercetaşului, care surprins de atacul neaşteptat n'avu timpul să-şi reia arma.

Canguru-ul încingându-i corpul cu membrele superioare îi imobiliză braţele.

Fără să-şi piardă sângele rece, vânătorul încercă să-şi libereze braţul drept ca să scoată de la brâu cuţitul de vânătoare.

Ceilalţi la o depărtare de şaizeci de metri, nu îndrăsneau să tragă de teamă să nu-şi rănească tovarăşul.

Veniră în fugă, dar înainte ca ei să fi ajuns, un om, înarmat cu un cuţit lung îl împlântă până în plăsele în gâtul cangurului, pe când cu mâna stângă desfăcea pe tânăr din strânsoarea funestă.

Intervenţia fu atât de rapidă încât cei doi cercetaşi se opriră cu admiraţie în faţa acelui străin.

Marius, salvat în mod miraculos, își pierduse o clipă simțirea dar își reveni repede în fire și fără să înțeleagă tocmai bine ce se petrecuse, bâlbâi, confuz :

— La naiba ! am scăpat ca prin urechile acului ! Ați sosit la timp, dragii mei. Vă mulțumesc Raimond și Jan Bart. Imi voi lua revanșa !

Dar ochii i se opriră asupra cuțitului însângerat al străinului.

Il privi întâi pe acesta, apoi pe amicii săi.

Aceștia surâseră.

— Iată pe salvatorul tău !

— O ! asta-i bună !

Și Marius întinse mâinile necunoscutului.

Dar omul nu luă mâna. Salută, întoarse călcâile și se depărtă.

— Ce straniu individ ! exclamă Jan Bart. A salvat viața lui Marius ce e drept, dar în definitiv, eram și noi aci ca să facem, o secundă mai târziu, aceea ce a făcut el.

Te pomenești că tot el a râs mai adineaori ?

— Mii și milioane de gâște ! vreau să am conștiința împăcată ! Vreau să se explice ! Va avea mulțumirile mele, dar la rândul său, va trebui să ne ceară scuze.

Și Marius se repezi după necunoscuți, urmat de Jan Bart, pe când Raimond striga :

— Dar sunteți nebuni ! Vă voi explica eu !

Cei doi cercetași ajunseră pe om din urmă și îi atinseră brațul.

— Scuzați domnule, începu Jan Bart în italienește, recunoaștem bravura dumneavoastră, și vrem să vă mulțumim, dar găsim mai puțin corectă fuga dv.

Omul astfel interpelat încruntă ușor sprâncenele, dar trăsăturile energice ale obrazului său complet ras, nu se contractară câtuși de puțin.

Impasibil măsură cu privirea pe cei doi tineri, ajunși acum și de Raimond.

— Domnule, întrebă Marius, — poate nu înțelegeți ? Sunteți german, englez, spaniol, francez ?

Și repetă întrebarea în spaniolește, pe când Jan Bart o traducea în englezește.

Omul binevoi atunci să le răspundă :

— Tinerilor, sunt englez și vedeți că vorbesc italienește. Ași putea, la rândul meu, în franțuzește, în nemțește și în spaniolește să vă fac să observați că sunteți niște băeți foarte îndrăsneți ; și că în afară de chestia educației, purtarea dv. e destul de imprudentă în pădurile din Australia.

Cercetașii fură cam plictisiți de lecția ce li se da : și Jan Bart răspunse :

— Domnule, vă repet : admirăm curajul dv. și vă mulțu-

mim pentru intervenție, dar avem să vă punem o întrebare și nu trebuie să vă sustrageți.

— Ascult.

— Adineaori, când am greșit lovitura au răsunat două hohote de râs. De trei zile și trei nopți, n'am întâlnit nici un om prin pădure, dv. sunteți deci acela, care v'ați bătut joc de mine ?

Omul îl privi, zâmbind.

Raimond trase de mânecă pe cei doi prieteni.

— Dar, la naiba ! vă spun că sunteți ridicoli !

— Ridicoli ! Ridicoli ! exclamă Marius. Cum adică să venim tocmai din Italia ca să fim luați în râs în inima Australiei fără să putem cere socoteală ?

Deasupra capetelor lor, răsună de o dată același hohot de râs.

Jan Bart și Marius ridicară ochii.

— Iată acela care v'a insultat ! zise Raimond. E o pasăre.

Dacă mi-ați fi lăsat să vă explic, v'așI fi spus că e o pasăre, numită „laughing jackass" sau „măgarul care râde" un fel de cotofană cu ciocul lung și de două ori mai mare de cât cea din Europa.

Fără să scoată o vorbă, Jan Bart ochi și trase. Pasărea căzu.

Ca un bun câine de vânătoare negrul Zomba alergă și o aduse lui Marius. Acesta o examină apoi o asvârli la picioarele englezului. Și scoțându-și pălăria zise :

— Domnule, împreună cu mulțumirile mele pentrucă m'ați salvat, primiți scuzele celor trei cercetași italieni.

Englezul surâdea și avea acum în ochi o licărire de bunătate pe care nu căuta s'o ascundă.

— Vă prezint pe amicii mei : Raimond Balsan, roman ; Jan-Maria Callega zis Jan Bart, genovez, care a studiat spre a deveni ofițer de marină și a început prin a fi căpitan de cursă lungă pe bordul unui aeroplan, și subsemnatul, Marius Colombo din Milano, nepotul unui mic armurier cu același nume, stabilit la Roma în Piața Florilor și să nu uităm pe Zomba, credinciosul nostru infanterist abisinian.

La acest mic discurs, englezul răspunse surâzând :

Amicii mei, incidentul e închis ! Acum e rândul meu să mă prezint.

Și scoase din haina de piele un elegant portofel, din care luă o carte de vizită.

Raimond o luă și citi cu glas tare

Tinerii scoaseră o exclamație.

— Cum ! Dv. sunteți Sir Tommy Gladstone ?

— In persoană ! Mă cunoașteți ?

— Nu, mii de pipe ! Dar am făcut pân'acum 350 kilometri ca să venim la dv.

— Adevărat ? întrebă englezul, interesat.

Raimond care părea șeful, vorbi atunci :

— Sir Tommy Glandstone, sosim din Melburn în linie dreaptă și scopul nostru era de a veni la dv. Trebuie să mărturisim că această primă întrevedere a fost poate defavorabilă, dar vina e, cred, numai a acelei păsări glumețe, care a necăjit pe prietenii mei.

Sir Tommy tăiă scurt :

— Vă rog să nu mai vorbim de această întâmplare, care m'a distrat chiar, spuneți-mi mai bine ce fericită împrejurare îmi procură plăcerea de a vă considera ca pe invitații mei?

— Iată o scrisoare pe care consulul Italiei din Melburn ne-a dat-o pentru dv.

Raimond scoase din buzunarul dinăuntru al bluzei de cercetaș o scrisoare învelită într'un ziar și o întinse englezului.

Acesta o citi și o puse în buzunar.

— Amicii mei acum știu cine sunteți. Am aflat din ziare, pe care le citesc uneori isprăvile voastre. Și binecuvântez soarta, care v'a trimes la mine.

Cei trei cercetași fură foarte surprinși de acea neașteptată schimbare a englezului, care urmă :

— Legea pădurilor ordonă să aperi pe cel mai slab împotriva celui mai tare, pe om împotriva animalului.

V'am făcut un serviciu, dar aveam motivele mele ca să nu intru în contact cu dv. Observasem că n'aveți nevoe de mine, căci nu erați nici rătăciți prin pădure, nici nu cereați vre-un ajutor. Uzam de dreptul meu, văzându-mi de drum.

Acum fiind oaspeții mei voi avea ocazia să vă explic mai bine purtarea mea. Dar, acum, să mergem, căci desigur aveți nevoie de o masă bună și de un pat bun.

— Mii de pipe, așa e !

Jan Bart desfăcu o mică hartă geografică, pe care o scoase din buzunar.

— Dar mai sunt încă treizeci de kilometri până acasă la dv.

— Așa e. Dar hotarul proprietăților mele nu e decât la un kilometru cel mult,, și vom găsi acolo cai cu cari să

mergem acasă. Să nu mai pierdem timp, daca vrem s'ajungem înainte de opt, ora la care ne servește masa.

Și cu pași mari, englezul o luă înaintea invitaților săi, cari abia se puteau ține după dânsul.

După zece minute, fură la marginea pădurii, în fața unei câmpii imense acoperită cu iarbă.

O mare barieră de lemn o despărțea de pădure, și cei cinci inși trecură peste ea.

Timp de o jumătate de oră, merseră prin iarba, care le ajungea până la pulpe, apoi ajunseră în mijlocul unei cirezi de boi, vaci și cai în libertate, cari păsteau liniștiți.

Numai caii deteră semne de neliniște la apariția celor cinci inși. Aceștia văzură venind spre dânșii un om călare pe un cal.

Omul, sări repede de pe cal și întrebă pe englez:

— Cu ce vă putem servi stăpâne?

Era unul din cei treizeci de coww-boy-i pe care englezul îi întrebuința tot anul pentru supravegherea cirezei sale de 250.000 vite cornute.

Englezul îi ordona s'aducă cinci cai. Cow-boy-ul, sări, repede în șea și goni spre caii liberi agitând un lung laț pe care-l scosese de la brâu.

Cercetașii, neobișnuiți cu acest fel de spectacol, fură foarte interesați, de acea cursă de întrecere dintre om și animal. *Lasso-ul* căzu pe capul unui cal, pe care *cow-boy-ul* îl aduse repede stăpânlui său și jocul se repetă în acelaș mod de patru ori.

In mai puțin de o jumătate de oră cinci cai fură înhămați în grabă cu un simplu frâu, care le strângea nările.

Și toți porniră în galop spre nor-vest, unde îi aștepta masă bună și adăpost

CAPITOLUL II

Un prânz în prerie.

Discul roșu al soarelui se topea încetul cu încetul la orizont, părând că se afundă în pământ, și umbra începu să se lase asupra câmpiei.

Cei cinci călăreți aplecați asupra cailor cu coamele în vânt, devorau spațiul cu Sir Gladstone în frunte.

Cavalcada aceea lua în spiritul cercetașilor, cari trecuseră prin cele mai tragice și mai bizare peripeții, proporții fantastice, pe când străbăteau acel ținut necunoscut plin de surprize.

Foamea le frământa stomacul; și totuși ar fi dorit să mai ție încă mult acea beție de aer și de viteză, în mijlocul necunoscutului.

O lumină care părea o stea la nivelul pământului luci la un moment dat la orizont.

Și Sir Tommy strigă :

— Sosim, amicii mei; colo e casa mea.

După o jumătate de oră, descălecară, scoțând frâul cailor. Englezul lovi ușor calul cu o cravașă pe care o avea în mână și acesta necheză, se învârti pe picioarele dinapoi și simțindu-se liber porni în goană prin prerie.

Celelalte patru animale nechezară și smulgându-se brusc din strânsoarea cercetașilor cari le țineau de coamă, urmară pe tovarășul lor.

Pe când tinerii priveau umiți, Sir Tommy zise vesel :

— E foarte practic, nu-i așa ? Vedeți, nu e nevoe de grajd, și e un avantaj căci casa mea nu e prea mare.

Într'adevăr, nu era decât o căsuță de lemn cu trei încăperi, acoperișul era din scoarță de eucalipt și lianele dese în care era înfășurată îi dădeau un aspect sălbatec.

Indărătul casei altă construcție mai mare servea de bucătărie.

Sir Glandstone se îndreptă într'acolo.

— Scuzați-mă, dacă vă duc mai întâi la bucătărie; dar vreau să văd mai repede pe soția mea, care la ora asta e desigur acolo. Și vreau apoi, să vă prezint imediat pe Lady Gladstone, care va fi foarte fericită să primească în casa sa pe trei tineri și curagioși italieni.

Era să pună mâna pe clanța ușei când aceasta se deschise și în prag apăru o femeie tânără încă.

Sir Tommy o strânse la piept întrebând-o :

— Nimic nou, pe aci ?

— Nu, nimic ! răspunse ea surprinsă și privind pe noui veniți.

— Dragă prietenă îți aduc musafiri... trei tineri italieni, cari fac înconjurul pământului și cari mi-au fost trimiși pentru câteva zile de consulul Italiei din Melburn.

— Fiți bineveniți, domnilor și intrați !

— Vezi draga mea sunt de două ori italieni de vreme ce sunt și cercetași din Italia.

— Italieni cu inima și cu haina ! adăogă Marius, zâmbind.

Și cu pălăria în mână, făcând un salut adânc bravul tânăr se prezentă :

— Eu sunt Marius Colombo, milanez ; și aceștia sunt prietenii mei cei mai buni, Raimond Balsan, roman și Jan Maria Callega, zis Jan-Bart, genovez.

Lady Gladstone întinse mâna celor trei cercetași.

— Dar trebue să fiți foarte obosiți și vă e foame desigur. Peste câteva minute ne vom așeza la masă.

Raimond rugă pe baron să găsească un locșor pentru Zomba, ca să mănânce și să se culce imediat. Era istovit de oboseală căci voise să vegheze singuri trei nopți de-a rândul.

Baronul dete ordinele necesare.

In bucătărie, două femei, soțiile unor cow-boy din serviciul lui Sir Tommy se ocupau de mâncare, fiind în acelaș timp bucătărese și servitoare în casă.

Lady Gladstone ordonă uneia din ele să conducă pe cei trei tineri în odaia de musafiri și să mai pună un pat de campanie pe lângă celelalte două care se găseau într'însa. Și se scuză față de cercetași că nu-i putea primi mai luxos.

Tinerii urmară pe servitoare, străbătând un coridor și intrară în camera ce le fusese destinată. Era foarte modestă; dar albeața cearceafurilor răsfrânte peste cuverturi îi făcea să prevadă plăcerea ce vor simți culcându-se în ele.

Găsiră apă în abundență, prosoape, perii și chiar și apă de colonia, așa că putură face o toaletă completă.

Servitoarea bătu la ușă, vestindu-i că masa era gata. Avură o surpriză.

Sala de mâncare era luxos mobilată și masa frumos așezată era împodobită cu flori.

Și gazda lor făcuse toaletă ; era în smoking și cercetașii, puțin cam mirați își zisără că în adevăr, englezii erau extraordinari în privința eleganței și a curtoaziei.

Stăpâna casei apăru într'o tualetă de culoare deschisă; și pentru cercetași fu un spectacol într'adevăr ciudat acel prânz ceremonios în mijlocul sălbaticei Oceanii.

Prânzul servit de cele două servitoare în rochii negre și șorțuri albe fu din cele mai gustoase ; vinurile erau de marcă foarte fină.

La fructe, după un obicei australian foarte răspândit băură în sănătatea celor absenți. și Sir Tommy îi invită pe cercetași să ridice primul toast.

Raimond se ridică și vorbi de părinți, așa de departe și poate atât de îngrijorați de soarta lor. Băură în sănătatea lor.

Sir Tommy se ridică cu paharul în mână :

— Amicii mei, bine cuvântez prilejul ce mi se oferă de a vorbi de părinții mei pe cari i-am lăsat în Anglia, ca să viu aici să refac un nume și o bogăție pe care capriciul destinului le-au răpit autorilor zilelor mele. Peste câți-va ani, opera mea va fi împlinită și cu nespusă bucurie voi lua împreună cu soția mea drumul spre patrie. Dar, nu e numai bucuria de a-mi revedea părinții, ci altceva. Amicii mei, tinerețea voastră îmi redă speranță și curaj. In ținuturile acestea pierdute soția mea și cu mine suntem nevoiți să ducem o luptă aprigă împotriva unor inamici mai totdeauna nevăzuți, totdeauna răi, cari ne spionează în continuu. Și totuși trebuie să rezistăm căci, la plecare am lăsat acolo ceva din noi rușine.... un copilaș care avea atunci doi ani !

Ridicând paharul, starigă :

— Beau în sănătatea fiului meu, a părinților mei și a Angliei.

Cei trei tineri ridicară paharele, dar al lui Lady Gladstone rămase pe masă, căci ea plângea.

Sir Tommy mișcat o îmbrățișă și prânzul se termină într'o dispoziție mai veselă.

Cercetașii povestiră aventurile lor. Deodată Marius amintindu-și unele cuvinte ale baronului, zise :

— Imi permiteți, sir Gladstone, să vă rog să ne explicați motivele care vă făceau să ne evitați în pădure ?

Fruntea englezului se încruntă ; figura sa luă o expresie aspră, iar vocea aproape înăbușită deveni iritată :

— E drept, v'am spus că suntem înconjurați de primejdii continui, dar unul singur e adevăratul și marele pericol care mă amenință pe mine ca și pe toți proprietarii de la o distanță de 100—150 kilometri în jur.

— Despre ce pericol vorbiți ? întrebă Raimond

— Și totuși se spune că, după dispariția deportaților, — zise Jan Bart, — Australia e o țară liniștită și că indigenii săi nu sunt primejdioși.

— Da răspunse baronul, deportații au dispărut toți, afară de unul și e cel mai primejdios ! A ! cine ne va scăpa de ultimul deportat ?

Știți desigur că Australia fu invadată la 1815 de sute și mii de emigranți cu ocazia descoperirii unor bogate mine de aur.

La epoca aceea țara era ocupată de deportați, cari erau, după cum știți, prizonieri englezi, condamnați la munca silnică.

De atunci fu o luptă continuă, căci emigranți, oameni cinstiți voiră să curețe țara de populația aceea dubioasă.

Trebuie să spun însă că guvernul britanic n'a încetat de-a trimite deportați; și până în 1860 fu o luptă înverșunată, pe viață și pe moarte.

Pe la epoca aceea, unul din ultimele vase cu deportați debarcă pe un anume John Robinson, care știu să se asocieze cu indigenii și deveni în curând șeful unui temut trib de papuași.

Cu timpul țara fu curățată de toți cei deportați, dar mai rămase unul singur... și acesta terorizează întregul ținut

— E atât de puternic ? întrebă Marius.

— Nu poate fi urmărit și prins ?

— E greu ! Noi aci suntem atât de departe de Melburn încât adevărata lege a guvernelor e înlocuită de legea mai puternică a preriei; fiecare-și face poliția proprie și până azi ultimul deportat nu și-a primit pedeapsa.

Raimond crezu că sosise momentul să descopere lui Gladstone scopul venirii lor în Australia. Și povesti tot ce li se întâmplase în Noua Calidonie.

— Vorbiți-ne deci de acest ultim deportat pe care am venit să-l căutăm.

— Sunt patruzeci de ani de când ține țara sub teroare; când a debarcat în Australia avea douăzeci; era după cât spune legenda, un băiat voinic.

— Ciudat că povestea acestui bandit s'a transformat în legendă.

— Și totuși e legendar. Trebue să știți că nimeni nu se poate lăuda că a văzut vre-odată pe acest om misterios, ale cărui fapte numai, se cunosc.

Sir Gladstone luă un portofel dintr'o bibliotecă și scoțând un carnet citi cu glas liniștit :

— La 16 August 1909 Sir Houtern proprietarul unui „*run*" (crescătorie) situat la nord-est de Melburn primi, într'o zi un ordin scris prin care i se pretindea să-și sacrifice

trei mii de tauri în memoria și în onoarea ultimului deportat. Sir Houtern râse. Opt zile după aceea casa îi luă foc ; o stinse. Dar a doua zi, trecând călare prin *„run"*-ul său, constată moartea misterioasă a 6000 mii de tauri, cari fuseseră otrăviți. Cum ? mister !

— Dar e o dovadă indiscutabilă de puterea banditului ? întrebă Jan Bart. Poate că moartea taurilor nu se datora faimosului Robinson.

Baronul îl privi :

— Tinere ai încrederea și avântul tinereții, dar nu și experiența oamenilor care au luptat și cari ca mine, luptă de zece ani. Ascultați :

Și reluă lectura întreruptă :

- La 14 Septembrie 1911, Charles Romano, proprietarul unui „run" situat la 250 kilometri spre nord-vest de Melburn, primi de la ultimul deportat ordinul de a sacrifica în noaptea de 15—16 corent, una din persoanele care, în seara aceea vor lua parte la prânzul din sala sa de mâncare.

Ca o sfidare, și în acelaș timp de teamă, Charles Romano se hotărî să sacrifice pe unul din câinii săi; spre a se conform ordinelor banditului dete ordin să se puie la masă un tacâm mai mult și în seara aceia câinele avea să mănânce la masa stăpânului, înainte de a fi sacrificat.

Condițiile fiind astfel îndeplinite nu putea protesta. Ordinele lui Charles Romano fură executate, dar la ora prânzului nu se putu găsi nici măcar unul din toți câinii crescătoriei. Charles Romano și familia sa se așezară totuși la masă.

Bine înțeles, nici nu-i trecu prin minte să sacrifice pe vreunul din comeseni. Nici dintre cei cari îi serveau.

Adormi singur în camera sa. La miezul nopții apăru un om mascat, care îi spuse :

— Sunt Robinson, ultimul deportat ! E zadarnic să încerci să te scoli, sau să te miști; oamenii mei te-au legat bine. N'ai executat ordinele mele și ești pedepsit. Iți va servi de lecție. Bună seara !

Și omul mascat dispăru.

Charles Romano încercă în zadar să se deslege, dar nu putu ; leșină. A doua zi, când servitorii săi veniră să-l elibereze, se repezi ca un nebun prin casă și văzu un spectacol oribil : In camera de alături soția și cei doi fii ai săi zăceau sugrumați.

Cu un tremur în glas, Sir Tommy murmură :

— Credeți acum în puterea infernală a ultimului deportat ?

Raimond, care nu deschisese încă gura întrebă :

— E foarte cu putință ca un bandit să terorizeze un

ținut; dar, în povestirea dv., Sir Gladstone nu apare motivul care'l facă să se poarte astfel. Ce interes avea Robinson să comită astfel de crime ?

— E foarte just ceea ce spuneți și voi completa legenda sinistrului bandit. Se zice că e posesorul unei mine de aur de o colosală bogăție.

— Dar atunci, întrerupse Jan Bart, fiind atât de bogat (după cum știam și noi de altminteri) de ce procedează astfel ?

— Din spirit de răutate !

In clipa aceea, deasupra capetelor conmesenilor, se produse un zgomot surd, ca și când niște auditori nevăzuți ar fi umblat prin pod.

Impresionați, cei trei inși se ridicară în picioare, punând mâna pe revolvere.

Baronul le luase înainte, smulgând un browning dintr'o panoplie apoi strigă :

— Urmați-mă, Raimond și Jan Bart.

Curagioasa soție a englezului se sculase, palidă, dar obișnuită cu riscurile permanente ale preriei nu strigă și nu leșină ca oricare femee care se respectă.

Marius nu fusese invitat să urmeze pe Sir Tommy; el pricepuse însă privirea baronului, care se oprise asupra soției sale.

— Bun, zise el voi rămâne.

Și apropiindu-se cu galanterie de Lady Gladstone.

— Vă rog, doamnă, nu vă temeți ; stați jos, veți vedea că nu va fi nimic.

Foarte curajoasă, tânăra femee se așează iarăși în fotoliu pe când bărbatul său și cei doi cercetași, înarmați până în dinți eșeau din casă.

Era orele zece seara și luna răsărind foarte târziu la epoca aceea casa era cufundată în întuneric.

Cei trei oameni făcură înconjurul locuinței dar nu descoperiră nimic.

Jan Bart, găsind o scară într'un ungher o rezemă de zid și se urcă pe acoperiș urmat de ceilalți.

Explorară în zadar acoperișul și podul în special deasupra sălii de mâncare si se scoborîră fără să fi descoperit nimic.

Cercetașii fură de părere că fusese poate vreun negru care se ascunsese ca să fure; făcuse zgomot și fugise, desigur, de frică să nu fie prins.

— Am motive grave să nu admit ipoteza dv., care altminteri ar fi bună.

Suntem expuși la astfel de vizite și nu ne inspiră teamă; căci papuașii, rău înarmați și foarte puțin curagioși se retrag totdeauna când găsesc casele păzite; și furturile lor sunt fără importanță; nu fură decât haine și obiecte de gospodărie, a căror întrebuințare nici n'o cunosc măcar.

— Atunci de ce vă temeți? întrebă Jan Bart.

— Amicii mei, vă știu atât de curagioși în cât să mă pot bizui pe dv., dacă ne-ar amenința vreun pericol și vă voi spune numaidecât ceace n'am îndrăsnit să spun în fața soției mele. Să intrăm în casă, ca s'o liniștim și dv. duceți-vă în camera dv. Sunteți foarte obosiți, știu... dar trebuie neapărat să nu vă culcați și să fiți gata de luptă. Peste o oră voi bate în ușa dv. trei mici lovituri; îmi veți deschide și vă voi spune teribilul meu secret.

Cei doi cercetași îi strânseră mâna, asigurându-l că putea conta pe ei.

Și intrară în casă.

Surâzând, baronul intră înaintea lor, după ce-și ascunse revolverul în buzunar. Apoi, reluându-și aerul de perfect gentilom, se apropiă de soția sa, o sărută pe frunte și îi zise:

— Te rog să mă ierți, Nelly, că te-am speriat prostește. Ar fi trebuit să bănuesc că era vorba de doi sau trei indigeni puțin primejdioși. N'am putut să-i prindem, dar fii sigură că știind casa locuită nu se vor mai apropia.

— Nu mi-a fost prea frică, dragul meu; și apoi aveam ca apărător pe domnul Marius Colombo; era deajuns ca să nu mă tem chiar de ultimul deportat în persoană, dac'ar fi să cred, ca tine toate isprăvile sale.

— Sunt mândru de curajul tău și poate că ai dreptate că ești mai optimistă de cât mine; dar lasă-mă să te apăr și nu te speria de eventualele precauțiuni pe care le-aș putea lua.

— Ar fi datoria mea, în caz de pericol, să vă secundez spre a ne apăra pe toți!

— In noaptea asta, doamnă, întrerupse, galant, Marius.

sunt aci spre a vă lua locul în cazul unei lupte, cei trei cercetași !

— Să sperăm că nu va fi nici o luptă ! conchise baronul. Dar, sunteți obosiți, amicii mei. Ar fi o cruzime să vă mai prelungim veghea.

— Cad de somn ! exclamă Marius, vesel la gândul patului moale care'l aștepta și câtuși de puțin îngrijat de alarma de un moment mai înainte.

Nu bănuia evenimentele care aveau să turbure noaptea ce era să petreacă sub acoperișul ospitalierei locuințe.

După zece minute însă, gustul aventurilor caracteristic meridionalilor era aţâţat de cele ce-i povestiră camarazii săi.

— Mii de pipe ! știu că n'o să ne plictisim ! exclamă el voios.

Și cei trei cercetași, complet echipați și nerăbdători, stând pe marginea paturilor, așteptară pe Sir Tommy ; erau veseli la gândul că poate vor vedea pe „ultimul deportat" pe care veniseră sj'l caute.

CAPITOLUL III

Degetul tăiat

Deodată se auziră în uşă trei bătăi discrete.

Raimond deschise repede şi sir Gladstone intră.

Nu mai era în smoking şi era îmbrăcat în costumul de vânătoare, care'l purtase la început. Avea apoi la cingătoare două mari revolvere.

El începu să vorbească :

— Amicii mei, şedeţi, vă rog, şi ascultaţi-mă.

Sunteţi tineri şi generaţia dv. nu mai crede în legende, sunteţi curagioşi şi curajul d-voastră sfidează pericolul. Faceţi foarte rău că nu credeţi în legende ; dar curajul d-voastră nu va fi desigur nefolositor în caz când vă înşelaţi.

De când ultimul deportat terorizează ţinutul aproape toţi proprietarii de crescătorii pe o rază de mai bine de o mie kilometri în jur, au îndurat tirania sa. Acei cari i s'au împotrivit au avut soarta lui Charles Romano şi-a lui sir Houtern.

Azi sunt eu desemnat ca victimă.

— Ce vreţi să spuneţi ? Vorbiţi, exclamară tinerii, apucându-l de braţ.

— Ascultaţi, dragii mei, continuă calm, englezul. Acum opt zile mă găseam călare pe proprietatea mea la o depărtare de câteva ore de aci. Vrând să mă odihnesc, descălecai, îmi legai calul de un par şi adormii pe iarbă.

Când mă deşteptai şi voii să mă urc pe cal, observai o hârtie strânsă în patru şi prinsă de şeaua calului. Iat-o :

Şi desfăcu în faţa cercetaşilor uimiţi o foaie de hârtie mototolită, acoperită de o scriere tremurătoare ca aceea a unui bătrân ; desigur fusese scrisă de o mână deprinsă să mânuiască mai bine pumnalul sau puşca de cât condeiul.

Raimond citi cu jumătate glas :

„Ordin din partea lui Robinson, ultimul deportat, lui Sir Tommy Gladstone să se supuie capriciului a tot puter-

nicului bandit al preriei. Ultimul deportat impune lui sir Gladstone o pedeapsă cam severă ; dar dacă acesta va refuza să se supuie voinței a tot puternicului, răzbunarea sa va fi teribilă și fără margini.

Deci, se ordonă lui Sir Gladstone să taie degetul inelar dela mâna stângă a soției sale și să aducă el însuși degetul amputat la cinci mile spre nord-vest de locuința sa, în noaptea de nouă spre zece August.

Va trebui să vie singur, fără arme, la locul indicat și un foc de revolver, tras de la câțiva pași îl va vesti să depuie ofranda pe pământ și să plece, fără să se uite înapoi și fără să încerce să se răzbune.

Nenorocire lui Sir Gladstone dacă nu se va conforma ordinelor a tot puternicului bandit !"

Tinerii se priviră puțin cam palizi, pe când englezul spunea, zâmbind :

— Ei bine, amicii mei, începeți să credeți în legende ?

— Dar, suntem în nouă August și... exclamă de o dată Jan Bart.

Curagiosul tânăr nu îndrăzni să termine fraza, dar baronul urmă în locul lui.

— Și în noaptea asta trebuie să duc banditului degetul mutilat al soției mele !

Cei trei cercetași nu ezitară, și împreună, luând mâna baronului, îl întrebară :

— Ce trebuie să facem ?

— Ei bine, dragii mei, vă cer dv. un sfat.

Voiam să petrec noaptea sub arme, veghiând împreună cu patru sau cinci dintre cow-boyi mei.

Nu mi se părea potrivit să intru în relații cu dv. și să vă ofer o ospitalitate care, pentru un moment, e prea primejdioasă.

Vedeți, totuși că această ezitare dispăru când văzui cu cine aveam deface. Nu se întâmplă în orice zi să ai sub acoperișul casei tale trei tineri curagioși și călîți de aventuri cum sunteți dv. care ați uimit Europa : și m'am gândit că dv. ați putea veni de hac teribilului bandit.

— Aveți dreptate ! mii de pipe !

— Contați pe noi ! adăogă Jan Bart.

— Dar, asta nu e deajuns. Jurăm să urmărim pe ultimul deportat până în vizuina sa, să'l ucidem, sau să ne ucidă el pe noi.

Toți trei jurară.

— Amicii mei, nu mă așteptam la mai puțin din partea dv. ! Dar, acum, să ne gândim la lucrurile mai urgente.

— Care sunt, în primul rând, de a veghia asupra lady-ei Gladstone, zise Marius și de a n'o părăsi toată noaptea.

— M'am gândit la asta, zise baronul, dar ea nu trebuie

să bănuiască nimic, căci, la urma urmei, se prea poate ca banditul să nu-și pună în practică răzunarea. Sau dacă se răzbună ca de obicei, atunci voi scăpa sacrificând câteva mii de tauri, sau de cai. Nu pot face nimic împotriva unei astfel de răzbunări și de aceea chiar nici n'am vestit pe gardieni ca să nu se pregătească de apărare ; căci ar însemna să riște să fie omoriți.

— Bună precauțiune, observă Raimond. Ar fi bine să facem ronduri dese în jurul casei.

— Le vom face. Peste o oră va răsări luna, ceeace ne va înlesni paza. Suntem cu totul șase oameni hotărîți și bine înarmați.

— Sunt de părere ca unul din noi să întărească paza în jurul lady-ei Gladstone, propuse Marius.

Jan Bart abropă.

— Bună idee !

— Și, dacă mă autorizați, mă voi duce eu, și vă jur că banditul nu va intra înainte de a mă fi ucis.

— Sau de a ne fi ucis pe câteși trei ! conchise, râzând, Jan Bart.

Sir Tommy, mișcat, strânse mâna lui Marius.

— Fă cum vrei, amicul meu. Ași fi voit să fac eu de sentinelă, dar cred că datoria mea e să stau în avant-gardă.

Puține minute după aceea Marius, stând pe jos, cu revolverul în mână, între doi servitori ai lui Sir Tommy, începu să facă de gardă.

Englezul pofti pe ceilalți doi să'l urmeze.

Luna se ivea tocmai atunci, inundând de lumină preria pe care se distingeau mici puncte negre ce se mișcau : vitele cornute ale proprietarului.

Făcură înconjurul casei.

— Ce oră e, Jan Bart, zise de o dată englezul.

Jan Bart se uită la ceas.

— E ora unu.

— Incă patru ore ! murmură el.

— Patru ore până la răsăritul soarelui ; primele raze vor risipi acest vis urât ! zise Raimond.

— Patru ore sunt lungi ! și banditul îmi dase timp până la miezul nopții.

In momentul acesta, ia poate o hotărîre teribilă împotriva mea.

— O ! nu mai fiți așa de pesimist, obiectă Jan Bart. Poate că nu se va răzbuna.

— M'ar mira ! După scrisoare, s'ar părea că mă menajează, căci ar fi putut cere mai mult.

— Ironia dv e destul de crudă..., dar s'așteptăm în definitiv, am mai văzut și altele, și bătrânul ăsta își va primi și el lecția ce merită.

— E totuși enervant să te gândești că la câteva mile de aci, am un inamic teribil și invincibil pe care nu'l pot nici provoca, nici întâlni.

Cei trei inși se plimbau cu pași rari.

Umbrele lor se desenau pe terenul acoperit de un muschi cu reflexe argintii ca valurile mării.

Dinspre nord-vest cireada de vite se apropia și unul din gardieni cânta un cântec melancolic, care punea o notă de adâncă poezie în acel peisagiu sălbatec și fermecător în acelaș timp.

Trecu o oră și, fără a-și vorbi, cei trei oameni lăsau să le rătăcească gândurile, în speranța că pericolul se va depărta.

Deodată, cântecul se opri brusc, apoi se auzi un înspăimântător strigăt omenesc. S'ar fi zis că omul se zbătea deoarece strigătele sale erau sugrumate.

Cireada începu să fugă, ca și când ar fi fost cuprinsă de panică.

— Colo, asasinează pe cineva !

S'alergăm ! strigă baronul.

Și alergară în goană spre locul de unde venise strigătul.

Fuga dură un sfert de oră, din pricina ierburilor înalte cu care cei trei cercetași nu erau deprinși.

La mijlocul drumului, strigătele se micșorară din ce în ce, apoi se stinseră într'un horhăit.

— Prea târziu ! Prea târziu !

Furia celor doi cercetași le învinse oboseala ; revolverele tremurau în mâinile lor.

— Stați ! vedeți ceva ? Strigătele veneau de-aci ! și englezul se opri. Uitați-vă bine prin iarbă și prin tufișuri, dar să nu ne despărțim.

— Credeți că e vorba de vreun om ? întreabă Jan Bart.

— Nu s'ar putea să fie vreo fiară, vreun șarpe ?

— Nu cred ; reptilele mari și primejdioase nu vin s'atace pe oameni prin regiunile astea.

Dar să căutăm mai întâi pe nenorocit.

Scotociră prin ierburi.

— Aci ! strigă deodată Jan Bart.

Omul zăcea întins cu o spumă albă la gură, cu ochii căscați, cu membrele țepene, dar agitate de convulsiuni bruște și intermitente.

Baronul se plecă asupra lui pe când Jan Bart îl examină la lumina lampei sale de buzunar.

— Nu e mort, dar nu înțeleg ce-are, exclamă englezul.

— La naiba ! se vede cât de colo, că e o mușcătură de șarpe ! strigă Jan Bart, care smulgând haina celui leșinat, îi descoperi bratul umflat, pe care se vedea un semn vânăt.

— E posibil, dar nu-mi explic strigătele de teroare atât de prelungite.

— S'a luptat fără îndoială ! observă Raimond.

— E probabil, dar tot nu sunt convins. Omul deprins să vadă pericolul în față nu putea să urle în modul ăsta de spaimă.

Jan Bart, legă cu o sforicică brațul nenorocitului deasupra semnului ; și Raimond încercă să-i miște membrele, dar îndată ce le lăsa își reluau rigiditatea.

Spuma de la gură încetă, dar ochii rămaseră sticloși, și sângele părea că nu mai circulă, căci o paloare cadaverică se așternea pe chipul nenorocitului.

De mai multe ori, baronul îngenchiă și-și lipi urechea de inima care bătea din ce în ce mai slab.

— Il vom salva ? întrebă Jan Bart.

— Nu știu ; în orice caz să continuăm cu tracțiunea ritmică a brațelor și picioarelor.

Pe când se ocupau cu readucerea la viață a omului leșinat, o scenă spăimântătoare era pe punctul de a se petrece în casa păzită de Marius și cei doi servitori.

Bivolarul nu fusese mușcat de un șarpe.

Pe când cânta, vreo zece umbre se strecurară prin iarbă până la el ; la un fluerat, acele umbre se ridicaseră deodată în picioare.

Intr'o clipă fu atacat de zece negri, cari agitând sulițele îl doborîră, legându-l și punându-i un căluș la gură.

Și un alb, bătrân, înalt, slab, cu barba albă, cu ochii răi și strălucitori ca oțelul sub razele lunei, înainta ; își scoase dela cingătoare un fel de siringă lungă și atingând cu ea brațul bolnavului, îi făcu o împunsătură lungă de câțiva centimetri.

Corpul nenorocitului tresări și strigătele i se înăbușiră în gât.

Bătrânul spuse indigenilor ceva pe limba lor și ei îl deslegară. Dar, nu se putu mișca și se zbătu convulsiv pe când o spumă albă îi umplea gura.

Bătrânul privi spre casă și descoperi umbrele celor trei oameni.

Atunci toată banda continuă să se târască prin iarbă, apropiindu-se de ei, dar, la vreo sută de metri deviară și se îndreptară spre casa lui Gladstone.

In casă, Marius și cei doi servitori auziseră strigătele, dar nu se puteau mișca, Marius spuse celor doi gardieni să fie gata de a întâmpina atacul.

Dar, tăcerea care urmă îl enervă și privi pe fereastră. Văzu pe prietenii săi depărtându-se împreună cu Sir Gladstone. Ingrijorat, ar fi vrut să-i urmeze; dar cei doi servitori îl implorară să rămâie, amintindu-i promisiunea făcută.

Ușa Ladyei Nelly se deschise.

— Sunteți aci, domnule Marius ?

— Da. Știați că făceam de gardă ?

— Da, știam, știu tot ce v'a spus soțul meu. Ați auzit strigătele ?

— Liniștiți-vă, doamnă, e un bivolar bolnav, care cere ajutor. Prietenii mei și soțul dv. s'au și dus la dânsul.

Lady Nelly, palidă, cu lampa în mână, înfășurată într'un capod de culoare deschisă, se rezimă de ușă.

— E ultimul deportat ? murmură ea.

— Dar nu, doamnă, nu trebuie să credeți în povestirile fantastice ale soțuliu dv.

Văzând că abia se mai ținea în picioare, tânărul o luă de braț și o conduse la un fotoliu.

— Vă rog, nu vă speriați, trebue să fiți tare și să ne ajutați să triumfăm.

La acea imputare prietenească, tânăra femee își reveni.

— Aveți dreptate, trebuie să fiu tare. Vă implor, haidem să dăm ajutor aceluia pe care-l asasinează.

— Nu asasinează pe nimeni, doamnă ! stați liniștită ! Am promis soțului dv. și nu vă permit să eșiți din această cameră, unde sunteți în siguranță.

Cercetașul întrebuință toată diplomația spre a o împiedeca să iasă din cameră.

Biata femee, pe când ei o credeau adormită, nici nu se culcase, gândindu-se la straniul bilet pe care-l citise fără știrea soțului său.

Marius se așează lângă dânsa într'un fotoliu, lăsând pe cei doi servitori să păzească ușa.

Deodată un zgomot înspăimântător izbucni în coridor. Cercetașul se repezi la ușă, dar Lady Nelly, mai sprintenă, o închise cu cheia, strigând :

— Nenorocitule ! Nu deschide, te vor ucide !

— Dar nici de cum ! Trebue din potrivă să deschid și să ne apărăm !

— Vreau și eu o armă !

Marius îi dete un brownimg pe care i-l încredințase Sir Tommy și pe care-l ținea la brâu împreună cu al său.

— Luați asta și stați îndărătul meu !

Și, fără a mai ezita, deschise ușa ! și văzu pe cei doi servitori legați de un grup de negri, în mijlocul căruia era un bătrân înalt și osos, cu barba albă.

Marius îndreptă arma spre dânsul, dar trei gloanțe, trase unul după altul nu făcură să se miște diabolica apariție.

Deodată își simți brațul ca paralizat căzându-i dealungul coapsei : un ac ascuțit îi se înfipsese în braț. Avu timpul

să'l smulgă; dar acesta fu ultimul lui gest. Ca o massă se prăbuși la pământ.

La ordinul bătrânului, negrii se precipitaseră în camera Ladyei Gladstone, care trăsese la întâmplare.

Lovi pe unul din agresori, dar ceilalți o țintuiră pe fotoliu, ținând-o de mâini și de picioare.

Nu-i făcură nici un rău ; și bătrânul zâmbind sinistru, înaintă.

O salută adânc și îi vorbi într'o englezească elegantă.

— Lady Glastone, nu sunteți în pericol. E de prisos să vă spun cine sunt. O știți. Sunt unul din compatrioții dv. Și trebue să imputați soțului dv. prezența mea aci. Sir Tommy Gladstone n'a bine-voit să se conformeze ordinelor mele.

Luă cu delicateță mâna tinerei femei și privind-o, zise :

— Înțeleg că soțul dv. a avut scrupule să amputeze o mână atât de albă și de frumoasă; dar ar fi trebuit să nu uite că ordinele ultimului deportat nu se trec cu vederea.

I-am promis în acest ultim caz o pedeapsă exemplară. Dar, e un mijloc de a aranja lucrurile.

Drept avertisment i-am ucis un bovilar.

Gardienii dv. din coridor sunt numai legați și nu riscă să moară.

N'a mai rămas decât acest tânăr curajos, care se luptă ca un leu; dar am fost silit să-l pedepsesc cam crud.

Arată pe Marius, care se zvârcolea pe podele întocmai ca și bivolarul în prerie.

Privirea Ladyei Gladstone se opri asupra tânărului, care părea că e în agonie și zise cu glas sugrumat :

— L'ați ucis ?

— Nu, nu e mort doamnă. Dar va fi peste zece minute, dacă nu-i administrez un remediu al cărui secret îl cunosc numai eu.

— Il puteți salva ? se rugă ea.

— Pot, dacă faceți sacrificiul pe care vi l'am cerut.

Privi pe bătrân și citi pe figura aceea nemișcată o hotărîre nestrămutată.

— Și cereți ?

— Degetul dv. inelar de la mâna dreaptă.

— Veți salva pe acest tânăr ? întrebă cu răceală Lady Nelly.

— Il voi salva, v'o jur ! Ași putea să vă ucid; dar nu vreau. Ași putea să vă silesc să întindeți mâna și să tai, dar nu vreau.

Am spus odată. Sentința mea trebue îndeplinită și numai sentința mea.

Atunci, calmă, cu ochii ațintiți asupra cercetașului, care se zvârcolea, întinse mâna banditului :

— Tăiați-mi degetul.

Bătrânul își scoase un cuțit de la brâu și cu un gest hotărît reteză inelarul nobilei femei la înălțimea celei de a doua falange.

Ea nu strigă, dar tremurând de furie, zise :

— Acum, țineți-vă promisiunea !.

Bătrânul deschise un mic flacon de aur cizelat legat de un lanț de oscioare care îi atârna pe pieptul descărnat; se plecă asupra cercetașului, lipi gura sticluței pe rana de la braț timp de câteva secunde, apoi se ridică.

Svârcolirile și tremurăturile încetară ca prin farmec în corpul băiatului.

— E salvat, zise banditul.

Rămase acolo, câteva minute, pe când Lady Nelly, aplecată asupra tânărului, urmărea cu îngrijorare pe figura sa reîntoarcerea la viață.

Intr'adevăr, obrajii îi se colorară și ochii dilatați, își pierdeau încetul cu încetul aspectul lor sticlos.

Fără a se preocupa de degetul său tăiat pe care-l înfășurase într'o batistă, Lady Nelly privea mereu și căzu în genuchi în fața lui Marius, când ochii acestuia se închiseră, apoi se deschiseră pentru prima oară.

— Domnule Marius ! strigă ea, mă auzi ?

— Unde sunt ? murmură tânărul mișcând capul.

— Salvat ! ești salvat !

Abia atunci privi în jur.

Toți papuașii și bătrânul, dispăruseră.

CAPITOLUL IV

Zălogul

Marius își reveni repede în simțiri și ridicându-se în picioare își frecă fruntea ca și când ar fi avut un vis.

Își aducea vag aminte de cele petrecute, ar fi crezut că visase dacă Lady Gladstone, n'ar fi stat în fața sa, palidă, cu mâna stângă înfășurată într'o batistă prin care ședea sângele.

— N'am visat, doamnă ? Dar, ce aveți la mână ?

— Ordinul ultimului deportat a fost executat.

— Ce vreți să spuneți ? zise Marius, temându-se să înțeleagă.

Dar, de data asta, biata femee nu putu răspunde; slăbită de pierderea sângelui fu prada unui acces de nervi, și simțind că-i vine rău, se așeză pe marginea patului și leșină.

Cercetașul îi dete toate îngrijirile, pe când afară se auzeau pași.

Se întorceau cei trei inși aducând corpul bivolarului pe care nu-l putuseră aduce la viață.

In ușă, Sir Tommy cuprins de o presimțire se repezi înainte.

In coridor se împiedecă de un corp : se plecă și văzu un indigen rănit, acela pe care-l lovise lady Gladstone.

Trecu pragul și se dete înapoi, văzând pe soția sa întinsă ca moartă pe patul plin de sânge.

Scoase un strigăt.

— Nu vă speriați ! îl asigură Marius. E numai leșinată!

— Leșinată ? dar sângele asta ?

Marius voi s'ascundă mâna mutilată, dar Sir Tommy se apropiase.

— Fiți curagios Sir Gladstone. Ultimul deportat a fost aci.

— Și atunci ? întrebă bietul om.

— Atunci, am luptat. Oamenii dv. au fost luați și dusi

nu știu unde, căci nu i-am mai văzut în coridor; iar mie mi-a înfipt un ac otrăvit în braț și mai multe minute m'am svârcolit în prada unei crize epileptice. Cum de mai trăesc, nu-mi pot da seama.

— Dar soția mea ?

— Vai ! banditul și-a executat sentința. I-a mtuilat degetul.

Și descoperi oribila rană.

Durerea bietului om era înduioșătoare. Pierzând sângele rece caracteristic rassei sale, căzu la căpătâiul soției sale, plângând ca un copil.

Jan Bart și Raimond auziseră..

Lăsându-l să-și plângă durerea, se ocupă de bivolarul mort pe care-l depuseră sub un șopron, pe care îl transformară în capelă, aprinzând la căpătâiul mortului două lumânări de ceară ; cele două servitoare pe care Jan Bart se duse să le cheme, îl ajutară, tremurând, la pregătirile funebre.

Ridicând pe indigenul rănit îl transportară în camera lor, ca să nu-l lase sub ochii baronului, care în furia lui l'ar fi ucis poate.

Il îngrijiră cât putură mai bine; și, redeschizând ochii, indigenul fu surprins de acele îngrijiri.

Desigur, cei doi cercetași n'aveau decât ură pentru desgustătorul rău făcător, complicele banditului; dar se gândeau că le putea fi de folos ca zălog sau ca informator, în lupta împotriva unui bandit, pe care juraseră să-l extermineze.

Pe patul său de durere, toată noaptea Lady Nelly avu febră și în delirul său vorbi, retrăind tragica scenă.

Astfel, Marius înțelese sacrificiul făcut de nobila femee spre a-l salva.

Plânse, aflând; și strângând mâna soțului jură să nu-l părăsească până ce nu-l va fi răzbunat.

Negrul Zomba, care dormea adânc într'o cămăruță din dosul bucătăriei, nu auzise absolut nimic din acea dramă ce se petrecuse în preajma sa.

. . . . . .

Câteva zile după aceea, într'o dimineață, un servitor al lui Sir Tommy străbătea călare proprietatea stăpânului său și asvârlea *lasso*-ul care de fiecare dată prindea unul din caii lăsați în libertate.

După o jumătate de oră, șase splendizi armăsari nechezau nerăbdători în fața casei. Stăpânul eși urmat de soția sa și de cercetași.

Sir Tommy era îmbrăcat în piele din cap până 'n picioare.

Soția sa, purta deasemenea, o haină și o pereche de foi tot din piele; mâna stângă era ușor bandajată și frumoasa

culoare a obrajilor săi dovedea că era complet restabilită după dureroasele emoții prin care trecuse.

Un tânăr negru, purtând drept orice îmbrăcăminte o piele de opposum, închidea convoiul și Jan Bart și Raimond nu-l pierdeau din ochi.

Caravana porni spre nor-vest. Zomba, din pragul casei, privea cu tristețe pe stăpânii săi depărtându-se.

Sir Tommy mergea în frunte cu soția sa alături.

Negrul era singur, în mijlocul tuturor, cei trei cercetași veneau după dânsul. Acest negru era indigenul rănit de Lady Gladstone și pe care cei doi cercetași îl îngrijiseră, salvându-l.

El se numea Towo-Towo.

Towo-Towo vorbea puțin englezește. Fiind probabil adeseori maltratat de stăpânul său și văzându-se îngrijit în casa baronului englez instinctele tradatoare ale rassei se deșteptaseră în el, căci îndată ce i se ceru să servească de călăuză într'o expediție împotriva lui John Robinson, se grăbi să primească; cu atât mai mult că revolverele erau îndreptate asupra lui spre a preveni orice împotrivire. Pentru mai multă precauțiune, îi dașeră un cal mai puțin sprinten decât ceilalți, ca în caz de fugă să'l poată ajunge.

Cei șase călăreți merseră o oră fără să-și vorbească; fiecare gusta farmecul acelei radioase dimineți.

— Towo-Towo, întrebă deodată Sir Tommy. Suntem pe drumul cel bun, nu-i așa?

— Yes, bun drum, eu cunoști bine drumu, eu duce tine la Robinson.

— Bine!

Cei trei cercetași se amuzau de felul cum vorbea negrul.

— Ascultă prietene, îi strigă, vesel, Marius, dacă nu vrei să fii ucis ca un pui de lup, să nu ne faci să ne rătăcim sau să cădem în vreo capcană!

— Nu! eu nu vrei rău la voi. Eu vrei răzbunare pe Robinson care bate la mine. Eu vrei ucide Robinson.

— A! nu! protestă Jan Bart. Ar fi o onoare prea mare pentru tine și n'o meriți.

— Pot pretinde eu această onoare? întrerupse lady Gladstone, întorcându-se în șea.

Banditul mi-a mutilat degetul dar tot voi putea apăsa pe cocoșul revolverului ca să-i trimit un glonț în inimă.

— Aveți tot dreptul! doamnă, aprobară cercetașii. Când îl vom avea în mână, dv. îi veți da lovituri de grație.

Caravana merse toată ziua.

La ora mesei cei trei cercetași se însărcinară să pregătească mâncarea. nelăsând pe lady Gladstone să se ocupe de așa ceva.

Noaptea se culcară sub cerul liber, strângându-se unul lângă altul, înfășurați în largile lor mantale.

Spre sfârșitul celei de a cincea zi, baronul, după ce vorbi deoparte cu Towo-Towo, sări de pe cal și tot ceilalți îl imitară.

După ce legară caii, se așezară în cerc în jurul lui Sir Tommy. Erau un marginea unei imense păduri de ferige pe care o străbătuseră în două zile și două nopți.

Aci natura părea devastată de nu cutremur. Arborii erau desrădăcinați, pământul răscolit, un pârîu deviat din calea sa cădea peste niște ruine.

Sir Tommy le spuse :

— Amicii mei, dacă prizonierul nu minte, am ajuns la scop.

— Vom vedea pe ultimul deportat ! exclamă Jan Bart.

— Îl vom ucide ca pe un câine ! urlă Marius. Mii de fulgere !

Am văzut o vânătoare de pantere la Milano ! și nu mi-ar displace, să văd o vânătoare de om la tropice !

— Să nu strigăm prea curând victorie ! răspunse englezul, care nu-și pierduse flegma obișnuită. Va trece încă timp până să găsim pe misteriosul bandit.

— Dar unde suntem aci ? întrebă Raimond, care examina ciudatul peisaj.

— Suntem exact la 260 mile departe de Melburn. Acum douăzeci de ani această parte a Australiei a fost invadată de căutătorii de aur, care timp de mai multe luni o răscolirâ după cum vedeți. Când terminară ei plecară în alte locuri, iar indigenii se reîntoarseră în ținuturile de unde fuseseră izgoniți.

— Dar se vede că au plecat din nou, de vreme ce n'am întâlnit nici unul pân 'acum.

— Prizonierul mi-a spus contrariul. Suntem abia la o milă depărtare de un trib format din câteva sute de negri și Towo-Towo s'a oferit să le vorbească și să-i facă să ne respecte, fără să facem uz de arme.

— E și ultimul deportat printre ei ? întrebă Marius.

— El e mai departe, într'o peșteră, unde ne va conduce Towo-Towo.

— De ce nu mergem chiar acum ? se încăpățână Jan Bart.

— E bine păzit : cincizeci de indigeni îl păzesc zi și noapte. Nu putem încerca un atac.

— Atunci, ce hotărîți ? întrebă Raimond.

— Să ne încredem în Towo-Towo, cari 'și riscă viața în caz de trădare. Tribul e guvernat de un rege și Towo-Towo mă asigură că acest rege ne va primi bine împreună cu supușii săi

— Dar Robinson nu e stăpânul absolut și al acestui trib ?

— Ba chiar așa. Și acest rege, care se numește Tatambo e furios de tutela albului și s'ar asocia imediat cu cine ar voi să lupte împotriva rivalului său.

— Dac'ar fi așa, observă Jan Bart, totul ar merge de minune ; dar e mai prudent să nu ne încredem în Towo-Towo și în indigenii lui.

— N'avem carabine și revolvere ca să luptăm în contra sulițelor lor ? întrebă Marius.

— Desigur că dacă vom ucide o sută, ceilalți două sute ne vor ucide ei pe noi ! replică înțeleptul Raimond.

Toți reflectară.

Marius, deodată, propuse :

— Amicii mei, ascultați ideea mea. Trebuie să ne convingem de sinceritatea sentimentelor indigenilor, dacă vreți, mă voi duce eu cu Towo-Towo la regele lor.

— Nenorocitule ! strigă lady Gladstone, dar dacă vă ucid ?

— Atunci, doamnă, răspunse eroicul tânăr, făcându-i un salut adânc, aceasta va fi o dovadă că e primejdie și că nu trebuie să înaintați. La acel frumos gest, englezul strânse mâna lui Marius.

— Nu, mă voi duce eu cu Towo-Towo.

Cercetașii protestară cu energie. Desigur, Marius era cel mai indicat și'l făcu să observe că de oarece lady Nelly îi salvase viața, el trebuia să ia locul soțului său în fața pericolului.

Și se duse să deștepte pe Towo-Towo, care ațipise lângă un arbore. Dar, se prefăcea că dormea.

Jucă foarte bine comedia omului care se deșteaptă brusc. Îi explicară hotărârea ce luaseră, iar Towo-Towo, îl mai asigură o dată de devotamentul său și, când Marius îi puse revolverul sub nas, amenințându-l în caz de trădare, el răspunse răzând :

— Tu păstrezi gloanțe să ucizi pe Robinson.

Curajosul cercetaș își examină armele, sări pe cal, salută pe toți și dispăru cu Towo-Towo.

Caravana se puse în mișcare, urmărindu-i încet, așa încet să se apropie fără a fi văzută. Apoi se ascunse într'o afundătură a terenului și aștepta cu îngrijorare.

Conveniseră ca în nici un caz să nu alerge în ajutorul lui Marius, dacă acesta nu va trage. Absența sa putea dura o oră sau o zi.

Trei ore trecură în cea mai cumplită tăcere.

CAPITOLUL V

Lagărul papuașilor

E momentul să se oprim puțin asupra originei rassei de negri, cari locuesc încă în majoritatea ținuturilor neocupate și inculte ale Australiei.

La primul aspect ei se aseamănă cu negri civilizați din Africa, dar apoi se observă, de pildă, că culoarea lor neagră și strălucitoare se deosebește de negrul opac al marocanilor.

Umblă aproape totdeauna goi, apărându-se de frig cu o piele de opossum aruncată pe umeri.

Pe malurile unui râu fără nume, golit de pulberea de aur ce târau apele sale, de către emigranții veniți din toate părțile, indigenii își așezaseră lagărul. Acesta se compunea dintr'o serie de colibe, făcute din frunze uscate; erau atât de joase, încât trebuia să intre în ele de-a bușile; indivizii și locuințele lor aveau un miros grețos.

Pe vremuri, de sigur, se întrebaseră de ce acea mulțime de oameni de altă culoare ca a lor, se înverșuna atâta să caute acea pulbere de aur pe care ei o disprețuiau fiindcă nu le putea servi nici ca mâncare, nici ca băutură.

Și se înapoiaseră în ținuturile lor devastate, pe vremuri atât de vesele și de pline de verdeață și își reconstruiseră o vatră, cu acea vecinică veselie a negrilor, cari râd întotdeauna, fără să știe de ce, rotindu-și ochii negri cu vinișoare roșii.

Coliba regelui Tatambo era ceva mai înaltă; și zi și noapte, trecând prin fața ei, supușii nu uitau să facă gesturile de veneratie prescrise de legea lor.

Și totuși, un alb domnea asupra tribului cu drepturi superioare acelora ale regelui. Acest străin, care venind, în calitate de deportat cu patruzeci de ani în urmă, se purtase bine cu ei, le câștigase prietenia.

Rămânând singurul deportat, el deveni temutul bri-

gand a cărui forță se baza pe acea rassă neagră stăpânită de dânsul.

Dar, acum începuse să îmbătrânească și regele își reluă încetul cu încetul prestigiul față de supușii săi.

John Robinson eșea rareori din vizuina sa. Locuința lui era un mister. Știau numai că trăia într'o peșteră subterană săpată de căutătorii de aur și apoi părăsită de aceștia și situată la vreo milă spre nord de trib.

Și spre acel trib se îndrepta Marius cu Towo-Towo pe care-l credea un aliat sincer.

Pe înserate, sălbaticii, șezând pe pragul colibelor își mâncau mâncarea lor favorită și aproape unică.

Deodată un indigen scoase strigăte bizare și ridicându-se pe picioarele sale lungi și goale începu să gesticuleze ca un nebun.

Intr'o clipă tribul fu în picioare, privind în direcția din care veneau Marius și Towo-Towo, în galop. Acesta sări jos și Marius îl imită; dar, deodată, bănuitor, strigă în englezește însoțitorului său :

— Hei, mai încet, Towo-Towo ! dacă te depărtezi de mine cu doi pași, te ucid ca pe un câine.

Și agita amenințător revolverul, gata să uzeze de el în contra lui Towo-Towo sau a primului indigen care s'ar fi apropiat, căci toți negrii agitau sulițele într'un mod destul de îngrijorător.

Towo-Towo încercă să liniștească pe teribilul cercetaș.

— Tu, nu frică de mine; tu sigur aci; eu cunoști toți și vrei vorbește imediat cu rege.

Intr'adevăr, micul negru se duse să-și frece nasul cu toți cei prezenți, acesta fiind prin acele ținuturi, modul cel mai curtenitor de a se saluta după o absență.

Nu înțelese nimic, dar văzându-i că-și lasă sulițele și se așează iarăși să mănânce, deduse că nu aveau nici o intenție rea.

O femee împinse amabilitatea pân'acolo încât îi oferi să mănânce cu ei, printr'o mimică foarte expresivă și amuzantă.

Cercetașul refuză și ajunse pe Towo-Towo, căruia îi ordonă să vorbească imediat cu regele.

Towo-Towo mai vorbi câteva minute cu cei din jur, apoi împreună cu Marius și șase indigeni se îndreptă spre coliba regală.

Cei șapte oameni scoaseră niște strigăte bizare și guturale ; era un fel de a da de veste, căci nici un supus nu putea pătrunde în locuința regelui.

Și acesta eși.

Era un bătrân al cărui păr alb ca zăpada ca și barba

pe care o purta lungă, contrasta în mod bizar cu pielea extrem de neagră.

Nu purta drept îmbrăcăminte decât o piele de oposum, iar la gât un colan făcut din oscioare.

Cei șapte negri se protesnară la pământ, pe când Marius, instinctiv, se descoperi, înclinându-se.

Dar, regele nu înțelese acel gest, căci încrunta sprâncenele și furia îi licări în ochi.

Marius nu-și făcu iluzii și punând mâna pe revolver, murmură :

— Mii de pipe, bătrânul meu rege Tatambo ! nu te apuca de prostii, dacă nu vrei s'o pățești...

Dar, Towo-Towo vorbi repede regelui, pe când ceilalți tăceau; și dialogul fu destul de însuflețit și dură cam mult.

Marius nu pierdea nici un gest, de oarece nu înțelegea limba; era îngrijat și se întrebă de mai multe ori, dacă n'ar fi fost mai bine să profite că avea mâinile și picioarele libere și să sară pe calul, — care era legat de un arbore, — să treacă în goană printre indigeni și să se întoarcă în galop la prietenii săi.

Tatambo se apropiă și își frecă nasul de nasul lui Marius, care suferi contactul cu destul curaj, dar apoi strigă în italienește, sigur că nu va fi înțeles:

— Mii de pipe ! nici când mâncăm la noi, la Milano, usturoi nu mirosim în halul ăsta !

Apoi regele reintră în colibă, pe când Towo-Towo trăgea pe cercetaș :

— Eu nu trădător ; Tatambo vrea primește pe amicii tei ca să facă război cu Robinson.

Regele Tatambo vine cu trib, Robinson mâncat de noi toți.

Și sări în șea, urmat de Marius la galop.

E ușor de închipuit bucuria celorlalți când văzură pe Marius, pe care se pregăteau să vie să-l caute cu armele în mână.

Milanezul povesti cu deamănuntul expediția sa.

Și toți porniră spre trib.

Acolo, îi astepta o surpriză. Apropiindu-se auziră strigăte bizare și văzure o ciudată agitație.

Râul formase în mijlocul satului un mic lac, pe care indigenii îl iluminaseră cu torțe fumegânde.

Ingrămădite în niște bărci rudimentare făcute din trunchii scobiți, forme negre brăzdau apa în toate părțile.

Cu o mână țineau facla resinoasă iar cu cealaltă un fel de cângi ascuțite pe care le înfigeau în peștii atrași de lumină. Acesta era începutul serbării oferite albilor de bună venire. Regele înaintă ; și Sir Tommy putu vorbi cu dânsul prin mijlocirea lui Towo-Towo.

Tatambo îi promise ca după serbare să pornească împotriva ultimului deportat.

Apoi veni rândul așa numitului „Corrobori" un dans războinic la care luă parte întregul trib.

Era un simulacru de luptă cu salturi acrobatice, urlete, piruete, și violente ciocniri corp la corp.

In semn de recunoștință, albii le oferiră tot tutunul pe care'l aveau prin buzunare și tot alcoolul din flacoane ; ceeace făcu pe toți negri să se îmbete și să se ducă să se culce.

Sir Gladstone și cercetașii așteptau cu nerăbdare acel moment spre a vorbi cu Tatambo.

Dar vai ! și el se îmbătase și nu putu fi deșteptat.

Contrariați, hotărîră atunci să aștepte dimineața și să se odihnească, veghiând cu rândul.

Jan Bart fu primul care făcu de pază pe când ceilalți adormeau înfășurați în călduroasele lor mantale.

Timp de două ore nu se petrecu nimic suspect.

Marius trebuia să-și ia postul de sentinelă, dar Jan Bart nu vru să-l deștepte și acest lucru îi fu fatal. Căci, fiind prea obosit adormi și el. Și nu văzu umbrele negre care se strecurau printre colibe îndreptându-se spre ei pe când schimbau între ele mici strigăte bizare ce se puteau confunda cu miile de strigăte nocturne ale animalelor din pădure.

Deodată, Jan Bart, deșteptat brusc, simți niște mâini care'l strângeau de mâini și de picioare.

Voi să strige, să dea alarma, dar o legătură îi astupă gura pe când vedea pe ceilalți indigeni făcând acelaș lucru cu tovarășii săi și legându-i ca și pe dânsul de arbori.

— Suntem trădați ! urla Marius zbătându-se și căutând cu privirea pe Towo-Towo.

— Blestem ! se gândi Jan Bart.

E vina mea ! am adormit !

Englezul tăcea dar privea cu durere pe soția sa care era tratată fără nici o atenție ca toți ceilalți.

Lagărul fu luminat pe neașteptate și indigenii începură iarăși să danseze.

Towo-Towo privi pe prizonieri cu un râs batjocoritor și le zise plin de îndrăsneală :

— Towo-Towo nu trădează, dar Towo-Towo e viclean. Towo-Towo venerează pe ultimul deportat, fiindcă el bun cu negri ; John Robinson vine mâine viziteze pe prizonieri și dacă el vrei, noi mănânci pe urmă pe albi.

Prizonierii, cari se așteptau la cele mai grozave torturi, fruă surprinși că nici nu-i lega la gură; chiar și lui Jan Bart care se zbătea furios îi scoseră legătura care'l înăbușea.

Nimeni din jur nu-i înțelegea, așa că puteau vorbi între ei în toată libertatea.

Milanezul, care nu-și pierduse sângele rece, făcu chiar o

glumia asupra felului cum erau legați, fiecare în cateun colț, iar lady Gladstone la mijloc. Dar Jan Bart, care nu-și putea erta că adormise, striga supărat, zbătându-se mereu.

— E vina mea! dacă mai scăpăm jur să-mi aplic o pedeapsă exemplară; nu va fi din ordinul ultimului deportat, dar va fi tot atât de exact împlinită.

— Haide! întrerupse Raimond. Cea mai bună pedeapsă e să cauți ca să ieșim din încurcătură.

— Ce credeți că vor să facă cu noi, Sir Gladstone? N'ați putea interoga pe canalia aceea de Towo-Towo, care tocmai vine spre noi?

— Îl voi interoga: dar ne-a și spus că mâine dimineață va veni stăpânul lor și le va ordona ce să facă cu noi.

— Pe parola mea! zise Marius râzând. Nu cer de cât un singur lucru: să nu servesc de friptură acestor creaturi scârboase; nu'mi închipui c'aș putea sta, nici tăiat în bucățele în stomacul maimuțoilor ăstora.

— Nu te supăra! replică Jan Bart, poate că vei fi mâncat de Tatambo și odată în viața ta, ai fi și tu, „o bucățică regală".

Fură toți surprinși văzând pe Jan Bart glumind și Marisu declară:

— Oho! Jan Bart face spirite!

Desigur că se petrece ceva, în creerul lui..... ceva interesant.

— Da, într'adevăr. Și vă voi spune imediat... Simt o mică pârâitură în frânghiile care mă leagă... Înțeleg că dac'aș voi aș putea să mă eliberez.

—Ia seama! strigară toți, coborînd vocea instinctiv.

— Nu vă temeți. Voi aștepta să doarmă. Desigur vor rămâne unii de veghe până la ziuă.

Dar vom avea mai multă șansă de reușită.

Raimond observă că erau dezarmați.

— Nu importă; le vom lua sulițele și ne vom bate cu arme egale.

Fu întrerupt de Towo-Towo care se apropia.

— Regele Tatambo zice voi prea departe. El vrei trateze bine voi până la sosire Robinson. Voi mânca cu rege Tatambo

Obosiți de dans, papuașii se apucară iarăși să mănânce.

Și regele ordonase ca prizonierii să fie aduși, legați, înaintea sa.

Dar Jan Bart, care avea altă intenție, refuză mâncarea și insultă pe Towo-Towo.

— Tu este rău, tu zice insulte mie, care este acum stăpân la tine. Tu rămâne legat aci cu doi gardieni, toată noaptea și nici mâncare, nici bere.

Cercetașul își ascunse bucuria insultându-l și mai mult.

Vreo douăzeci de papuași se apropiară și deslegară pe prizonieri, cari îi lăsară, pe când Jan Bart le spunea :

— Foarte bine ! Nu vă împotriviți ! Eu voi rămâne aci, mă voi deslega și-apoi veți vedea !

Cei trei oameni și femeea, legați unul de altul fură târâți în mijlocul satului.

Li se prezentă în vârful unei prăjini oribila mâncare pe care o refuzară, strângând dinții.

Atunci îi lăsară în pace, și muți și neputincioși asistară la cea mai furioasă orgie.

Jan Bart, la cincizeci de metri de dânșii, între doi paznici, pândea momentul oportun.

Și acesta se prezentă.

Unul din paznicii săi se depărtă o clipă ca să-și ia de mâncare ; cercetașul se desfăcu atunci din legăturile pe care le rupsese tot zbătându-se și sări asupra indigenului.

Acesta, surprins, n'avu nici timpul să strige nici nu putu să scape din strânsoarea mâinilor lui Jan Bart care-l izbea cu capul pe pământ. Când i se păru leșinat sau mort îl lăsă și îi luă sulița.

Celălalt se întorcea chiar atunci. Jan Bart nu putu fugi fără a fi văzut.

Ce era de făcut ?

Cercetașul văzu râul. Se târâ spre el, intră până la gât și, așa, fără să facă zgomot se depărtă.

Când nu mai simți terenul sub picioare, înnotă sub apa. „In timpul acesta indigenul descoperi lipsa prizonierului și moartea tovarășului său. Dar, temându-se să nu fie pedepsit se apucă să caute în toate părțile înainte de a da alarma. Când se hotărî, toată mulțimea negrilor se risipi în jur, iar o parte numai rămase de pază.

Papuașii parcurseră pârâul în lung și'n lat. De douăzeci de ori cercetașul riscă să fie prins.

Ședea sub apă, ridicând capul la fiecare minut ca să respire.

La o jumătate de milă de acolo, râul trecea printr'o pădure.

Jan Bart eși din apă și se ascunse în pădure. Era salvat...

CAPITOLUL VI

Vizuina banditului

Toată noaptea tribul papuașilor fu în fierbere dar căutările lor rămaseră fără rezultat.

Și bucuria prizonierilor, deși supraveghiați mai deaproape, fu mare când constatară că Jan Bart scăpase. Aveau impresia că el va încerca ceva spre a-i elibera și pe dânșii.

Dar, vai! se iveau zorile zilei, care avea să hotărască soarta lor.

Tatambo furios de dispariția cercetașilor, petrecuse noaptea întins în fața unuia din focurile aprinse.

Deodată o mare mișcare se produse printre indigeni. Și, regele, ca și cei din jurul său, privi în direcția din care veneau doisprezece călăreți negri având în fruntea lor pe un bătrân înalt cu barba albă.

Alți cincizeci de negri veneau în urmă pe jos agitând sulițele.

Era deportatul John Robinson cu suita sa.

Bătrânul sări jos de pe cal pe când Tatambo și supușii săi se prosternară cu fruntea la pământ.

Prizonierii rămaseseră în picioare, privind cu dispreț.

Legați unul de altul și abia putându-se mișca avuseseră curajul de a se scula spre a privi în față, cu tot disprețul, pe omul care trebuia să-i ucidă.

Bătrânul spuse regelui să se ridice și convorbi câteva minute cu dânsul.

Prizonierii înțeleseră că Tatambo povestea despre capturarea lor și despre fuga lui Jan Bart.

Și totuși în ochii deportatului nu se citea nici un fel de furie.

Ba chiar examinând legăturile prizonierilor, ordonă să li se mai slăbească.

Impinse chiar galanteria până la a elibera pe Lady Nelly în fața căreia se înclină.

— Doamnă sunt dezolat că ați fost torturată în mod inutil; acești sălbateci ar fi trebuit să-și dea seama că ținând prizonier pe soțul dv. era de ajuns pentru ca să-l urmați, fără să le fie teamă că veți fugi.

Lady Gladstone văzându-se pentru a doua oară în fața acelui om, simți sângele fierbându-i în vine.

— Disprețuiesc atențiile dv., domnule; voi îndura soarta soțului și a tovarășilor mei, vă rog numai să hotărîți mai curând.

— E totdeauna destul timp ca să moară cineva! Dar, fiindcă ați plecat ca să mă urmăriți până în vizuina mea, îmi voi face plăcerea să vă primesc acolo. Și întoarse spatele.

Prizonierii, la început, nu înțeleseseră. Dar când văzură suita deportatului întorcându-se pe unde venise, când se simțiră împinși de indigeni spre cei doisprezece cai, înțeleseră că îi duceau în altă parte, spre vizuina brigandului desigur, după cum spusese el.

Amenințați cu lăncile fură siliți să meargă. Dorința de a se răzbuna era anihilată de imposibilitatea de a acționa, așa legați cum erau unul de altul și fără arme.

Era poate moartea imediată și zădărnicirea ultimei probabilități de salvare oferită de fuga lui Jan Bart.

La ordinul deportatului, unul din călăreți ceda calul său Ladyei Nelly, care însă, refuză cu mândrie, dar apoi fiind rugată de soțul său, primi.

Nenorociții aproape nici nu puteau vorbi între dânșii, căci Robinson fiind aproape îi putea auzi.

Dar Sir Gladstone, la un moment dat, putu spune cercetașilor:

— Amicii mei, mă doare în suflet că v'am târît! într'o astfel de aventură.

— Să n'aveți remușcări, Sir Galdstone, răspunse Raimond. Noi am vrut să vă însoțim; și apoi, fiindcă facem înconjurul lumii astfel de aventuri sunt prevăzute în program.

— Gândiți-vă cu ce plăcere le vom povesti! întrerupse Marius, voios. Atât timp cât Jan Bart e liber nu trebue să disperăm.

— Aș vrea și eu să sper ca și voi în intervenția lui; dar tot curajul lui nu va putea învinge supravegherea la care suntem supuși.

După o scurtă tăcere, Sir Tommy reluă:

— Dar nu! mai e încă un mijloc de încercat.

— Care întreabă tinerii.

— Voi vorbi lui John Robinson, îi voi oferi toată averea mea dacă va trebui, îmi voi lua asupră-mi toată răspunderea expediției și mă voi oferi ca pradă răzbunării sale salvându-vă pe voi.

Mișcați cei doi cercetași exclamară împreună :

— Nu, nu se poate. Și dacă va trebui vom muri împreun[illegible]

— [illegible]u se poate. Și vă cer apoi un serviciu. După moartea mea veți întovărăși pe soția mea în Anglia, unde fiul nostru ne așteaptă.

Lady Gladstone nu auzise și convorbirea încetă, căci deportatul care se depărtase de ei câteva minute, se întorsese acum la locul său, în fruntea coloanei.

Mersul extrem de anevoios printre pietre și ramuri de arbori îngrămădite, dură trei ore.

Ajunseră la picioarele unei coline care purta încă urmele ruinelor. In zadar ar fi căutat gura peșterii în acel haos de pietre. Dar, indigenii cari erau pe jos, trecură înainte prizonierilor și dispărură ca prin farmec între stânci. Călăreții se scoborîră de pe cai.

Și atunci, prizonierii descoperiră printre tufișuri, o gaură neagră ascunsă prin care trecură unul după altul.

După ce făcură câți-va pași într'un întuneric absolut se găsiră într'un coridor foarte spațios și foarte înalt, luminat de numeroase torțe.

Deportatul dete câteva ordine și vre-o doisprezece indigeni îi târî mai departe, prin alte coridoare luminate, care se încrucișau în dreapta și 'n stânga ca nu adevărat labirint. Dacă starea lor de spirit le-ar fi permis reflexii romantice s'ar fi putut crede într'un splendid palat din „O mie și una de nopți"

La capatul ace-or coridoare bine iluminate se iveau săli împodobite cu mobile și covoare prețioase.

Grota era desigur o mină de aur părăsită și bătrânul își făcuse dintr'însa un palat.

Dar spre marea lor mirare intrară în alte coridoare, care nu erau opera mâinii omenești.

Numeroase stalactite atârnau din tavan, și reflexe de aur străluceau pe pereți.

— Oho ! exclamă Marius, căutătorii de aur au ignorat desigur această grotă și călăul nostru a descoperit-o mai târziu și a pus stăpânire pe ea.

Ajunși într'o sală mai mică, indigenii îi părăsiră brusc după ce le tăiară legăturile, dispărând ca prin farmec.

Prima mișcare a lui Sir Tommy fu de a deschide brațele soției sale.

In semiobscuritatea sălii căutară intrarea coridorului pe unde veniseră. Dar era blocată de nu bolovan enorm și la lumina aceea slabă nu putură descoperi locul unde se îmbuca în perete.

Un mușchi des și moale forma un covor natural și în fund se auzea curgând apă.

— In ce vizuină misterioasă suntem oare închiși ? Exclamă Marius.

— Pe cinstea mea, pare o criptă și nu m'aș mira să ne fi îngropat de vii.

— Amicii mei să încercăm să ne salvăm, propuse Sir Tommy, avem brațele și picioarele libere și suntem singuri. Să vedem de unde vine apa și dacă nu putem fugi pe acolo.

— Dar se prea poate să nu ne fi lăsat un loc de scăpare nici în partea aceea.

— In cazul acesta, continuă Sir Gladstone, cum e probabil că vom revedea pe unul din paznicii noștri, voi cere să vorbesc cu deportatul spre a pune în aplicare planul despre care v'am vorbit.

— Haide să explorăm izvorul care se aude în fundul grotei, zise Marius. Dacă au hotărît să ne lase să murim de foame, vom avea cel puțin consolarea de a bea până ne-om îmbăta.

Merseră în direcția de unde se auzea murmurul izvorului și în curând simțiră apa la picioare.

Acel râu subteran nu părea adânc; și în curând deprinzându-se cu obscuritatea care nu era completă, putură distinge apa limpede ce curgea pe o albie de pietre. Nu înțelegeau însă de unde venea acea slabă licărire de lumină. Dar surprizele nu se terminaseră.

Raimond, care se plecase să atingă apa, exclamă :

— Dar apa e caldă !

Toți făcură aceeași constatare. Ce înseamnă asta ?

Era un izvor natural de apă caldă ? Voiră să se apropie de locul în care apa eșea dintre stânci. Dar pietre enorme le împiedecau calea. Intr'un punct, apa se scurgea numai printre acele blocuri, între care forma mici vultori, pe care trebuiau să le treacă făcând un salt.

Avură în curând o senzație de căldură insuportabilă.

Marius vârî iar mâna în apă și o scoase repede strigând :

— La naiba ! apa fierbe acum.

Voiau să-i răspundă, când văzură înaintea lor o vie lumină roșiatică ce se reflecta în apă.

Acea lumină venea dintr'o gaură de mai mulți metri prin care trecea râul. Și avură toți acelaș gând :

— Focul ! au dat foc !

Instinctiv se retraseră până în caverna unde fuseseră întâi, dar și acolo temperatrua era foarte caldă și din apele râului se ridicau aburi calzi.

Apoi pe apele râului începură să treacă obiecte fără formă și aprinse. S'ar fi zis că râul era de petrol.

— Ce însemnă asta ? strigă Marius. Ce credeți lord Gladstone.

— S'ar părea că în imensele săli subterane a izbucnit

un incendiu și că spre a-l localiza, au asvârlit în apă tot ce-a căzut pradă focului.

Presupunerea mea nu e, poate, tocmai logică, dar, printre atâtea lucruri surprinzătoare ne putem permite cele mai riscate ipoteze. Sau poate acesta e mijlocul ales de călăul nostru ca să ne omoare.

Sărmana Lady Nelly fu prima pe care fumul des și înțepător o sufocă; soțul său, asista neputincios și cu groază la toate fazele asfixierei, ce se vedea pe figura aceleia pe care o iubea mai mult ca viața.

Apoi, cei trei oameni simțiră și ei simptomele oribilei morți. In tăcere, își strânseră mâinile. Dar, pe neașteptate, mai multe torțe străbătură în fundul grotei și vre-o cincisprezece papuași năvăliră înăuntru.

Unul din ei ducea o tavă de argint pe care era o foaie de hârtie strânsă în patru.

Sir Gladstone, instinctiv, se apropiă de negru, luă hârtia și ceti :

JOHN ROBINSON

ultimul deportat

roagă pe sir Gladstone și pe însoțitorii săi să binevoiască a lua prânzul cu dânsul".

Fără a-și pierde obișnuita flegmă puse îndată hârtia sub ochii tinerilor, încremeniți și făcu semn papuașilor că primesc.

Indigenii se întoarseră și Sir Tommy îi urmă ținând în brațe pe soția sa pe jumătate leșinată.

Chiar și în coridoarele prin care trecuseră mai înainte plutea un fum des.

Marile săli, întrezărite în dreapta și în stânga, păreau prada focului ; un miros de ars îi sufoca.

Negrii fugeau ca și cum ar fi vrut să scape de catastrofă.

Urcară câteva trepte săpate în stâncă și ajunseră însfârșit într'o încăpere bine aerisită și luminată.

Podelele erau acoperite de un covor gros. Și pe o masă mare erau așezate șase tacâmuri.

O draperie se ridică și apăru teribilul brigand, înconjurat de vre-o doisprezece negri.

El înaintă spre prizonieri și adresându-se lui Sir Tommy:

— Sunt fericit, domnule, că ați acceptat invitația mea. N'aveți să vă temeți de nimic aci. La fructe vom vorbi pe îndelete.

Fără a mai aștepta răspunsul, dete un ordin și oribilii indigeni dispărură.

Cei doi cercetași cercetară cu privirile în toate părțile și constatară că bătrânul rămăsese singur.

Acesta văzu licărirea de ură din ochii invitaților săi, și chiar din ai Ladyei Gladstone, care-și revenise în fire și-l privea curagioasă, și surâse zicând :

— Vedeți, domnilor și doamnă, sunt singur cu dv. Suntem în cea mai completă intimitate.

— Intr'adevăr, suflă Marius la urechea lui Raimond, e un jucător îndrăsneț.

— Poate c'ar fi imprudent să sărim asupra lui ! răspunse Raimond pe același ton. Desigur că aceasta era și opinia lui Sir Tommy care, după o ușoară ezitare, redevenind perfectul gentelom de totdeauna se înclină în fața brigandului și se așeză la locul indicat de el.

Lady Nelly fu poftită la dreapta deportatului, în fața unui buchet imens de flori proaspete.

Rămăsese un loc, în stânga banditului, care îl observă, zâmbind.

— E regretabil că tovarășul dv. a plecat fără să ne vestească.

Invitații zâmbiră și prânzul începu.

Pe masă erau așezate diverse *„hors d'oeuvres"* ; stăpânul casei le prezenta invitaților și servindu-se ultimul, se grăbea să guste ca și când ar fi vrut să le arate că nu erau otrăvite.

Masa servită de doi papuași se termină repede.

Era evident c'avea să se întâmple ceva.

Nici unul din prizonieri însă, n'ar fi putut spune, ce anume, nici chiar să presupue, atât era de neverosimil.

Când ajunseră la șampanie, deportatul ridică paharul și zise grav :

— Domnilor, pentru ultima oară în viața mea beau pentru Anglia, patria mea !

Bău încet, cu religiozitate, apoi puse paharul jos.

— Am spus „pentru ultima oară în viața mea", fiindcă peste o oră voi fi mort. Sir Gladstone, ați venit cu gândul să mă ucideți, nu-i așa ?

Vedeți, sunteți toți în puterea mea, și totuși nu profit de victoria mea. Dacă mai aveți încă dorința de a vă răzbuna, peste puțin vă voi oferi prilejul, da rfără nici un risc. După moartea mea veți ești toți de aci. Și niemni nu vă va supăra.

Cei patru invitați erau înmărmuriți.

— Dar, înainte de a muri vă voi spune taina existenței mele. La douăzeci de ani, fui acuzat, în Anglia, de un groaznic delict, de care eram absolut nevinovat. Mă condamnară la moarte și mă grațiară spre a mă trimite aci împreună cu vre-o sută alți deportați. Când căutătorii de aur persecu-

tară atât pe deportați, cât și pe indigeni, eu apărai pe negri împotriva frațiior mei albi, cari se lepădasera de mine.

Rămase un singur deportat : eu. Ura mea împotriva societății albilor era atât de mare în cât jurai să-mi petrec viața răzbunându-mă.

Acum jurământul meu s'a împlinit. Sunt răzbunat și pot muri.

Foarte palid, bătrânul se întoarse spre Lady Nelly :

— Doamnă, delictul pe care l'am comis în casa dv. mutilându-vă un deget, m'a umplut de remușcare. E prima remușcare din viața mea. Și asta e un motiv pentru care m'am hotărît să dispar.

Dv. doamnă, mai mult ca oricare altă persoană de aci, aveți dreptul de a vă răzbuna și de a mă ucide.

Din brâul de lână roșie care-i încingea trupul, bătrânul scoase un revolver pe care-l puse în fața Lady-ei Gladstone.

Tânăra femee aruncă o privire circulară asupra celor prezenți, dar nu atinse arma.

Deportatul surâse.

— Știam, doamnă, că nu mă veți ucide.

Și totuși moartea mea e hotărîtă, ca și aceea dealtminteri, a celor cincizeci de indigeni, cari au comis împreună cu mine cele mai grozave delicte.

Tot ce se găsea aci a fost distrus de foc; iar când dv. veți pleca vizuina va sări în aer, cu ajutorul dinamitei.

De multă vreme totul era pregătit.

Cu un gest cât se poate de natural oferi bărbaților câte o havană luând și el una.

Apoi, murmură, aprinzând-o.

— Ultima. Când va fi consumată veți fi departe. Voi da foc fitilului și totul va sări în aer.

Acum nu vă mai reținș; și armele dv. vi se vor înapoia.

Se sculă. Intinse mâna lui Sir Gladstone care i-o luă. Se înclină în fața Lady-ei Nelly și a celor doi cercetași cari la rândul lor îi strânseră mâna.

Cei trei bărbați ezitară poate o secundă. Dar avură impresia că salutau un mort și un mort se salută chiar dacă a fost o canalie.

Li se înapoiară armele și eșiră din sală, unde bătrânul rămase continuând să fumeze.

O jumătate de oră după aceea, la o jumătate de milă de peșteră, însfârșit liberi, se opriră spre a asista la spectacolul anunțat.

Nu întârzie să se producă. Aveau inima strânsă la gândul exploziei, care trebuia să nimicească mai bine de cincizeci de vieți omenești..

Deodată se văzu un imens nor de fum, ce părea că ese

din pământ și după câteva secunde formidabila explozie zgudui văzduhul.

Pământul părea că le tremură sub picioare. După ce se risipi fumul, nu mai văzură massa de stânci care însemna cu câteva clipe înainte locul, în ca[illegible] se găsea vizuina deportatului.

Marius întrerupse tăcerea :

— S'a sfârșit. Dar unde-o fi Jan Bart ?

— Trebue să-l găsim. Nu poate să fie departe, observă Sir Tommy.

— Il vom regăsi ! afirmă Raimond.

CAPITOLUL VII

Un cercetaș lipsă la apel

Când Jan Bart, care scăpase în mod miraculos de indigeni, ajunsese în pădure, căută dn ochi un refugiu.

Și privind în sus, văzu un arbore c ufrunzișul des.

Își făcu vânt ca să ajungă la o ramură, la doi metri de pământ. Sări călare pe ea; apoi apucând alta se ascunse între frunze.

De acolo sus asista la toate manevrele urmăritorilor lor. Indigenii parcurgeau râul în toate sensurile cu bărcile lor. La un moment dat crezu că-i daseră de urme, văzându-i oprindu-se chiar la picioarele arborelui în care se afla el.

Dar, sări mai sus și nimeni nu-l văzu.

Indigenii se urcară iarăși în piroge și se depărtară. Prudent, nu se mișcă nici atunci.

Și ca să-i mai treacă timpul, se distră observând paserile de toate formele și de toate culorile, care săreau din cracă 'n cracă pe lângă dânsul.

Dar de odată, toate se risipiră. Ce se petrecea ?

Văzu atunci un lucru oribil. Se auzea ceva fâșâind dealungul trunchiului arborelui. Un șarpe enorm se târa încet în sus și ajunsese la prima ramură. Cercetașul, care n'avusese în viața lui frică, se cutremră nesimțindu-și arma la cingătoare.

Luase sulița paznicului său, dar aceasta îi scăpase, probabil, de vreme ce n'o mai vedea.

Jan Bart n'avea decât o șansă de scăpat și aceea era să nu fie văzut de reptilă. Dacă aceasta ar fi luat o direcție opusă, ar fi putut încerca să se scoboare. Dar, după ce-și reveni din prima spaimă, deprins să privească pericolul în față, se gândea acum la posibilitatea unei lupte.

Reptila deviă în direcția opusă, se încolăci de două ori în jurul unei ramuri, își ascunse capul sub niște frunze și nu se mai mișcă.

Jan Bart nu îndrăsni să se miște și rămase în observație, așteptând evenimentele.

In curând își aminti de o frumoasă fabulă de La Fontaine care spune: „Ai adesea nevoe de unul mai mic decât tine".

Iată ce se întâmplă:

O păsărică veni să se așeze la trei metri de reptilă. Sărea voioasă printre frunze, când ochișorii săi întâlniră ochii șarpelui. Ametită de ochii aceia, care o fixau în continuu, mica pasăre ca paralizată fu incapabilă să uzeze de aripile sale, ci atrasă fără voie, tremurând din tot corpul, cu penele zbârlite de spaimă, începu să se apropie de el.

Această scenă dură vre-un sfert de oră și cercetașul observă cu milă acel mers spre moarte. Atunci, curagiosului băiat îi fu milă de păsărică; și se hotări să înfrunte reptila, măcar că n'avea armă.

Dar ar fi fost o nebunie să încerce s'o sugrume. Se uită la ghetele sale, cu cuie mari și încet scoase pe cea din dreapta.

Apucând ghiata cu o mână se lăsă să alunece până la nivelul șarpelui.

Apucă cu brațul trunchul perpendicular al arborelui, culcându-se chiar pe ramura pe care era șarpele. Se târî pe ramură până la reptilă, care preocupată de mica sa victimă, nici nu întoarse capul. Apoi, Jan Bart se ridică, menținându-și echilibrul rezimându-se cu mâna stângă de ramura de alături; își calculă bine gestul, ridică încet ghiata deasupra micului cap monstruos, apoi o lăsă greoi asupra șarpelui, izbindu-l cu tocul drept între ochi.

Ce se petrecu? Nici el nu știu. Simți corpul acela zbătându-se sub apăsarea sa, și pierzându-și echilibrul, cercetașul fu precipitat în vid.

Trecu printre frunze și ramuri care-i amortizară puțin căderea și căzu ca o massă inertă pe mușchiul de la tulpina arborelui, unde rămase leșinat. Când deschise ochii, soarele era sus.

Constată că n'avea răni grave, mișca brațele și picioarele și strigă voios:

— Nimic rupt! E timpul să plec și să scap pe prietenii mei!

Se gândi atunci la șarpe și se uită în sus. Dar nu văzu nimic și-și zise:

— Păsărica a profitat desigur de lupta noastră și și-a luat zborul.

Apoi, plecându-se să-și ia pălăria dete cu mâna de ceva rece.

— Uite! Uite!

Si ridică sulita sălbatecului pe care crezuse c'o pierduse

în râu și care-i alunecase dela cingătoare pe care sarea printre crăci.

Apoi, își zise c'a întârziat destul și se grăbi să se apropie iarăși de trib ca să vadă ce era de făcut. Eșind din pădure pericolul devenea grav. Trebuia să adopte o tactică nouă. Urmând pădurea spre sud, aceasta se înălța în mod progresiv. Din punctul cel mai înalt putea observa fără să fie văzut. Urcă panta în pas gimnastic. Se cățără pe un arbore ca să nu fie zărit și ceeace văzu îl interesă în cel mai mare grad.

Era caravana lui Robinson. O văzu sosind și apoi înapoindu-se, împreună cu amicii săi. Se întristă, văzând că nu putea face nimic, singur și fără arme cum era. Trebuia să înlocuiască forța cu viclenia, care desigur că nu-i lipsea. Dar viclenia are adesea de complice o lungă răbdare.

Asista la trecerea caravanei care se afunda apoi într'o gaură neagră din mijlocul stâncii.

Făcu înconjurul muntelui și se înapoiă să observe deschizătura prin care dispăruseră toți.

Văzu vre-o doisprezece indigeni cari făceau de pază la poalele muntelui.

Jan Bart, sigur că amicii săi trebuiau să moară, se îndreptă spre negri ca și când ar fi mers spre moarte. Dar voia mai întâi să ucidă câți mai mulți dintre ei.

Deodată se dete îndărăt ascunzându-se îndărătul unui colț de stâncă. Recunoscuse pe Towo-Towo. Mizerabilul venea spre el. Jan Bart se dete și mai mult înapoi ca să nu fie văzut de ceilalți, îl lăsă să treacă și îi sări în spate. Într'o clipă, strângând sulița între dinți își scoase cureaua dela cingătoare și legă solid pe negru.

— Mizerabile te-am prins! strigă el aruncându-l la pământ și ținându-i sub ochi vârful suliței, vei muri imediat dacă nu-mi spui unde-mi sunt prietenii.

— Eu spun la tine tot! bâlbâi negrul îngrozit.

— Vorbește sau te lovesc.

— Ei prizonieri la Robinson.

— Știu, dar unde e? I-am văzut dispărând în această peșteră. E locuința banditului? Au murit? vorbește!

— Nu murit! Deportatul nu ucide prizonieri.

— N'au murit, zici?

— Nu, dar prizonieri în peșteră, tu nu poți intra.

— Ba da, cu tine. Înțelegi Towo-Towo, aș putea să te ucid imediat, dar dacă mă ajuți să intru îți dau viața.

Negrul răspunse imediat :

— Eu trădez italieni; trădez englez, dar nu trădez stăpânul Robinson. Lovește.

O idee țâșni în mintea cercetașului. Smulse negrului pielea lui de oposum. Avea un buzunar pe dinăuntru. Căută în el și găsi un fel de pastă neagră destul de tare.

Recunoscu produsul cu care negrii dau pielei lor un lustru mai negru și mai strălucitor.

Se desbrăcă într'o clipă își frecă tot corpul cu pasta și se înfășură în piele.

Puse lui Towo-Towo o batistă la gură și îl ascunse printre stânci, apoi se îndreptă spre peșteră. Dar, dacă de la distanță putea semăna cu un negru, de aproape trebuia să fie cu băgare de seamă.

Trebuia s'aștepte poate, să se facă noapte.

Dar, care nu fu surprinderea sa descoperind grupul amicilor săi eșind, liniștiți din peșteră și depărtându-se.

Vru să se repeadă după ei; dar își aduse aminte de costumul său.

Trecând pe lângă peșteră, poate că indigenii, cari lăsaseră pe amicii săi, l'ar fi oprit pe el văzându-l astfel deghizat.

Era mai bine să se îmbrace, dar neavând răbdare să-și mai facă toaleta, luă sub braț hainele, liberă pe Towo-Towo, care fugi cât îl țineau picioarele și ocoli cât putu intrarea peșterii. Trecu deci prin dreapta ei și descoperi în câmpie pe amicii săi. Vru să alerge spre dânșii, dar fu oprit de extraordinara agitație pe care o observă în jurul grotei.. Negrii fugeau în toate părțile și prin gura peșterii eșea fum.

Și de odată răsună o înspăimântătoare detunătură.

Pe când Raimond și tuvoarășii săi se hotărâseră să se

reîntoarcă spre a căuta pe Jon Bart văzură un indigen alergând înspre ei și făcându-le semne de prietenie.

— Dar e Towo-Towo ! exclamă Marius, întinzând carabina.

— Nu trage îl sfătui englezul, ne poate pune pe urmele lui Jan Bart.

Marius, lăsă în jos pușca și indigenul ajuns în fața lor, strigă în italienește:

— Bună ziua, amicii mei ! însfârșit vă regăsesc !

— Jan Bart ! Jan Bart ! strigara toți cu bucurie.

După îmbrățișări, strângeri de mână și lacrimi de emoție, Jan Bart explică ce se întâmplase.

Apoi, curajosul tânăr, rușinat că se găsea așa desbrăcat, alergă la râu, făcu o baie repede și se îmbrăcă.

După o jumătate de oră porniră din nou la drum.

Citiți urmarea în fascicola No. 24

TUNELUL INFERNAL

CUPONUL No. 7
pentru desiegarea jocului din pag. 1058 și participarea la premiul de 10.000 lei